

MARUSKA SOROZAT
SZEKERES KATÓ

KÖLCÖN KIMŰR VSSZA-
MŰR

KRIMI REGÉNY

Csak 16 éven felülieknek ajánlott!!

*Tilos a kiadványt, vagy annak bármelyik részét
Sokszorosítani, információs rendszerben tárolni,
minden féle formában sugározni, közzétenni a szerző,
vagy annak meghatalmazottja egyeztetése nélkül.
A kiadvány védett.*

ISBN: 978-963-08-2987-8

SZEGED
2011.

LEKTORÁLTA: ROBERT LUKÁTSY

A BORÍTÓT KÉSZÍTETTE: PÓSA ATTILA
MUNKÁI ELŐKÉSZÍTÉS:
KORPA ZOLTÁN és PÓSA ATTILA
MUNKÁI KNYTELEZÉS: PLANET CORP.KFT.
FELELŐS VEZETŐ: NYÁSZ PÉTER

KYADÓ: PLANET CORP.KFT

BETON BUNKEREK

Valahol a déli határszélen – egy másik országhoz közel – egy kis falucska népe élte nyugodt, kiegyensúlyozott életét. Autóforgalom, zaj, por, lárma nélkül, tiszta környezetben és levegővel.

Szerencséjükre, távol esett minden, ami a mindennapi életüket zavarta volna.

A legközelebbi város – ahová vásárolni, és hivatalos dolgaikat jártak intézni –, kb. tíz-tizenöt kilométernyire esett tőlük.

A falucska nem nagy lélekszámát úgy kétszáz körülire lehetett taksálni. Érdekes módon a fiatalok nem akartak elvándorolni, hanem jórészt kertészkedéssel, földműveléssel foglalkoztak.

Igaz, akadt ott – szakmát vivő is –, aki még abban a faluban is megélt. Bádogos, üveges, asztalos, kőműves –, hogy csak a fontosabbak kerüljenek említésre. Persze a helység állandóan bővült, fejlődött, folyt az építkezés.

Az asszonyok közül többen varrtak, és kézimunkáztak. Portékáikért a határon túlról is átjártak a vevők, mert értékes munkájuknak hamar híre ment.

A nagyobb településeken tartott vásáros napokon, kirakodtak, és amilyen megpakolva indultak, olyan üresen érkeztek haza.

A kis faluban összetartottak az emberek. Mindenki tudott mindenkiről, és ami a legfontosabbnak és hihetetlennek tűnt, hogy nem nagyon akadt haragosa, irigye, senkinek.

A falucska határában beton bunkerek emelkedtek ki a földből, amit még a megszálló csapatok előtt építettek. De, hogy mi nek? Talán a „láncos kutya” elleni nagy-nagy védelem okán. Aztán elvinni nem tudták, lebontani szinte nem is lehetett, legfeljebb csak felrobbantani. Azt meg nem akarták.

Olyan volt mindegyik bunker, mint egy erődítmény. Amikor a falu lakosai építkezni kezdtek, akkor az élelmesebbjei pont azt a telket vásárolták meg, ahol ezek az építmények álltak.

Talán, úgy négy-öt darab akadt ott a bunkerekből. Úgy, hogy két utca vezetett odáig. A két utcában két-két házhoz tartozott egy-egy építmény. Kivéve egyet, ahol kettő állt a portán.

Először majd mindenki idegenkedett a ronda lekoszosodott szürke színe miatt, és otrombának is tartották.

Nem beszélve a legendának számító rémtörténetekről.

Állítólag, az „egyik” nem kívánatos rendszerben oda vitték ki azokat a gyanús elemeket, akiket vallattak.

Akkor még a falu kisebb lélekszámmal bírt, meg a házak is jóval messzebb álltak a bunkerektől.

Az emberek közül mindig akadtak kíváncsiak, és egy-kettő a tiltott övezetbe merészkedett, bár kockázatos vállalkozásnak bizonyult.

A faluban egy kis fehérre meszelt templom is állt, a toronyában éles hangú haranggal. Ha meghúzták a kötelet, a harang nyelve úgy vágódott az oldalához, olyan érces hangot adva, hogy mindenki hallotta. Sőt! Még falun kívül is. Annál is inkább, mert a falu majdhogyan nem dombon terült el.

A templomot meg nagyon okosan a legmagasabb pontra építették.

Innen aztán zengett-bongott a harangja, amikor megszólalt. Nem volt az nagy, de a falu népének elegendőnek bizonyult.

A felszabadító csapatok megszállásának ideje alatt, a templom meglehetősen lepusztult, de aztán a falusi nép összefogott, és felújította.

Ebbe a toronyba mászott fel a falu mindenese, aki akkor a templom egyik kiszolgáló helyiségében ingyen aludt. De, meg is hálálta, mert kivette a részét a templom építéséből, így aztán senki nem vette rossz néven az ingyen szállást, kosztot.

Meg aztán, azért tartották mindenesnek, mert hol itt segített, hol ott. Még a harangkötelet is ő húzogatta. Fizetést nem kapott, csak kosztot, kvártélyt. Azért néha-néha levetett ruhát is, meg a „fogdmeg” munkánál egy kis zsebpénzt. Az atya is birtokolt egy parányi szerény lakrészt, és örült neki, hogy nincs egyedül az épületben.

Mikor, a mindenes autóbúgást hallott a bunkerek felé vezető autók által kitaposott földútról, azonnal szaladt a toronyba. A kíváncsiság felhajtotta, hogy mit csinálnak, akik odamennek. Kicsit megsüketült már a harangzúgástól, de jól látott.

Mivel, nagyon igyekeztek lemenni a bunkerekbe, akik megérkeztek, semmit nem észlelt, mire feljutott a kukucsálóhoz. Legtöbbször elkésett. Ilyenkor az idegenek jobban vigyáztak, hogy még a betonépítmények közelébe se merészkedjen senki.

Egyszer azért megpróbálta, de fegyveres őrök elzavarták. Mert civil ruhában jelentek meg, de a pisztolytáska kéznél volt. Aztán megfenyegették, hogy meg ne próbálja még egyszer.

Így aztán a toronyból leskelődött.

Könnyen kilátott, mert a torony deszkái meglehetősen rossz állapotban voltak.

Akármelyik oldalra ment, mindenütt talált lyukat, ahol kikémlelhetett.

Egy alkalommal éppen felmászott, hogy terepszemlét tartson, mikor autóbúgásra lett figyelmes.

Döbbszenten látta, hogy egy összekötözött kezű fiatalembert ráncigálnak ki a járműből, és akarata ellenére lecibálják a betonhelyiségbe.

A bunkerek mélyen a földben – olyan pince-szerűre lettek kiképezve, és a föld felett talán, még egy méternyire sem látszóttak ki.

Ablakot nem hagytak rajta, csak valami kis rést, de nem lehetett rajta belátni.

Valószínűleg belülről valamivel eltömíthették, vagy elzárhatták.

A fiatalember jól láthatóan szabadulni akart, és az istennek sem szeretett volna bemenni, hiába tuszolták. Úgy ficánkolt, hogy pillanatra ki is szabadult fogva tartói kezéből, és futásnak eredt az erdősáv felé.

De arra hiába is igyekezett, mert a határt őrizték. Messzire nem jutott volna, ha sikerül is elszöknie. De nem sikerült, mert ha-

mar elkapták és össze-vissza rugdosták, aztán lelökték a sötétbe.

A mindenes harangozó, majd kiesett a toronyból, úgy bámult. Nagyon kíváncsi lett, hogy mi lesz a dolog vége.

Az atya már letről hívogatta, de nem mozdult.

Képes volt ott ácsorogni, míg végre a bunkerből a három civil előbújt.

De akit lecibáltak, azt lent hagyták és elhajtottak az autóval.

A mindenes, – akit Tóninak hívtak – úgy szaladt le a toronyból, mint akit zavartak. Még az atya szavára sem állt meg. Rohant az épülethez, és annyi esze volt, hogy nem a falu felől közelítette meg.

A bunkereket már benőtte a gaz, meg a vadon nőtt bokrok, leginkább a bodza, meg vadrózsa. Így kúszva tette meg az út nagy részét.

Sikerült neki egészen megközelíteni az építményt, ahol a mélyből üvöltözést, de inkább folyamatos sikoltozást hallott. Olyan kísértetiesen hallatszott, akár egy kriptából jött volna a hang.

Megborzongott, és bár tudta, hogy a kétségbeesett kiabáló egyedül van, mert a többiek elmentek, még sem tudott tenni semmit. Nem tudta, hogy mitévő legyen.

A bunkereknek mind a két végére ajtót eszkábáltak, de egyiket sem tudta volna kinyitni.

Aztán arra gondolt, hogy a határőrök távcsöveznek, és észreveszik a mozgását.

Ezt nem akarta.

Bármennyire is szeretett volna segíteni a lent kiabáló szerencsétlennek, nem tudott.

Visszakúszott a száraz fűvön, és ugyanúgy kerülővel tette meg az utat.

Tulajdonképpen a falu végében –, mint egy elválasztó sávként – egy keskeny facsoport húzódott meg.

Némi iróniával „demarkációs” vonalnak nevezték.

Néhányan kimentek faágat gyűjteni, és a zabszem nem fért volna be. De a szükség nagy úr.

Mivel tovább nem mertek menni –, így a bunkerlátogatók – nem is bántották őket. Nem vettek róluk tudomást. De azért az építmények körül mindig vizslatták a nyomokat.

Előfordult, hogy a kieresztett birkanyáj arra felé kóborolt, és a gazda lábnyoma megmaradt a talajon. De a birkáké is!

Úgy nézegették a földet, mintha elveszett volna valami, és azt keresték.

Aztán ráhagyták.

Tóni mindent elmondott az atyának, aki a misén óva intette a nyáját, hogy az építmények közelébe menjen.

Arról nem beszélt, hogy nála is kint járt egy civil katona, és keményen megfenyegette.

Az atya értett a szóból. Ezért emlékeztetett mindenkit minden alkalommal, a tiltott zónára. Mert így nevezték. Tiltott zóna.

Tóni visszamászott a toronyba, még a vacsoránál sem jelent meg. Egész éjjel ott gubbasztott, bóbiskolt, és minden zajra felriadt. A sötétben ugyan semmit nem látott, de azt hallotta volna, ha megint megjelennek a látogatók.

Reggel aztán nem bírta tovább. Mindene elzsibbadt. A gyomra is korgott, nem is mosdott. Úgy gondolta, hogy lemászik, nem tátja fenn tovább a száját.

Majd ha megint kocsi zúgást hall, akkor gyorsan felszalad.

Az atya összeszidta, hogy szó nélkül tűnt el, de mikor elmesélte neki, hogy az egyik bunkerben egy ember üvöltözik, ő is megrettent.

A pap a lelkére kötötte, hogy senkinek ne beszéljen róla.

Tóni a nap minden szakában többször is felmászott a toronyba, mert kíváncsiság hajtotta, hogy mikor jönnek újra, vagy végleg otthagyják-e a szerencsétlent. De hiába várt. Pedig utálta a denevérek szagát, amik mindig este rajzottak ki.

Már nem szívesen aludt a toronyban, mert kényelmetlenül érezte magát, és elhatározta, hogy ráhagyja a dolgot.

Akkoriban nem igen jutottak el a hírek egy kis településre, de ha el is jutottak, vagy hitték az emberek vagy nem. De egy-egy gyilkosság is nagy port vert fel, ha bebizonyosodott, hogy igaz.

Az ötödik – toronyban töltött – éjszaka után végleg döntött.

– Nem leskelődöm tovább – morogta magában, és a lépcső felé fordult, hogy lemásson a földszintre.

Álmos és fáradt volt, így lassan mozgott. Tudta, hogy helyenként korhadt a lépcsőfok, meg hiányos is, ezért óvatosnak kellett lenni. Hanem ahogy elindult lefelé, ismét kocsi zúgást hallott. Gyorsan visszalépett.

Ugyanaz a három kalapos civil szállt ki a kocsiból, aki a szerencsétlent otthagya a bunkerben.

– Hogy az a rohadt anyátok! – szidta őket félhangosan.

A kora reggeli csendben még erősebben hallatszott a jármű zúgása. Tóni egy nagyobb nyíláshoz tapasztotta a szemét, és még az sem zavarta, hogy éppen mellette lógott egy megtermett denevér. Bár ezek nem vérszívók voltak, hanem bogarakkal táplálkoztak, még sem szerette őket.

Csupa piszok volt a padozat meg a lépcső az ürüléküktől.

A frissekbe meg vagy belelépett, vagy beletenyerezt. Napokig érezte a penetráns szagot. Hú az anyját! De büdös tudott lenni!

A bunkerből kivonszolták az öt nappal előtte otthagytott férfit, és Tóni nem hitt a szemének. Hófehér lett a haja.

Ezen úgy megdöbbsent, hogy meg kellett kapaszkodnia.

Valószínűleg alig lehetett benne élet, mert úgy húzták, hogy merev lábai végigszántották a földet, és nehezen bírták betuszkolni a kocsiba.

Majd az egyik felnyitotta a csomagtartót, de meggondolhatták magukat, mert otthagyták a hátsó ülésen.

A nagy cipekedésben el is ejtették, és mire újra összeszedték a tehetetlen testet, sáros, földes lett a ruhájuk. Nem győzték leporolni, levernii.

Megigazították a kalapjukat, bevágódtak a kocsiba és, elhajtottak, nem törődve azzal, hogy látta-e őket valaki.

Tónit nagyon megrázta az eset. Alig várta, hogy az atyának elújságolja. Később, mikor már nem használták a bunkereket, és konszolidálódott a helyzet, már megtekinthették az elhagyott betonépítményeket.

Nem volt abban semmi berendezés. Az alja is ki volt betonozva. Sok kis csúszó-mászó állat lakott már bennük, és még siklót is találtak a nedves aljazaton.

Tóni később úgy mesélte el a dolgot a kocsmában, hogy a szerencsétlen fiatalembernek egy kígyó lógott ki a szájából. Ezt aztán alaposan kiszínezte.

Akadtt, aki azt mondta, hogy megbolondult, de volt, aki elhitte.

Akár hitték, akár nem, az emberek ezután is kerülték a bunkereket, míg egy vásárló kifejezetten azt a területet kérte, illetve vásárolta meg. Mert a falucska nem maradt olyan apró. Egyre bővült és egy bővült.

Am az építkezés, jó ideig tisztes távolságban állt meg a szürke betonépítmények előtt.

Az első ember –, aki megvásárolta – egy bolgárkertészetet vitt, és a kitisztított, kicsinosított bunkert zöldáru tárolónak használta. Friss maradt benne a termés. A tetejére földet hányt, és gyönyörű örökzöld kúszó növényeket ültetett rá.

Ezen felbuzdulva, aztán a többinek is akadt gazdája. Ki ilyen, ki olyan tárolónak használta.

***

Az egyik ilyen utca végén lakott egy cigányember, de neki már nem jutott a bunkerből. Bár nem is nagyon sajnálta, mert nem tudta volna mire használni. Neki istálló kellett, mert lovakat tartott. A föld alá nem vihette le a lovakat.

Viszont, a vele szemben lakó pont egy ilyen bunkerre építette a házát. Kitűnő alapnak bizonyult. Aztán leszigetelte, és berendezte. Ráadásul neki sikerült kettőt is megvennie. Ez a szomszéd, először önjáró fűrészszel járt ki minden házhoz, ahová fát összevágni hívták, vagy építkezéshez gerendákat méretre vágni. Aztán, már a helyébe szállították a munkát.

A bunker mindkét ajtóját megnagyobbította és ott tartotta a fűrészét. Otthon is dolgoztatott, ha a helyébe vitték a fát. A fűrész sívítása ilyenkor kihallatszott az utcára. Akkor biztosan tudták, hogy nem kell az egész falut végigjárni érte.

A fűrészkes ember állandóan építkezett. Még akkor is, mi-
kor már készen lett a háza. Mindig motoszkált valamit.
De mindenekeelőtt, az egész portáját magas kerítéssel takarta el
a kíváncsi szemek elől, hogy ne lehessen belátni az utcáról.
Az emberek furcsállották, mert akkor ez még nem volt divat.
Ezzel szemben a cigányember –, akinek sikerült beilleszkedni a
kis közösségbe –, még be sem akarta keríteni a saját területét.
Őt nem zavarta, ha megállnak a háza előtt, és a mezőn legelő
lovakat nézik, ahogy ápolja, patkolja, és járattja őket. De aztán
az aprójószágok miatt mégis csak húzott egy drótkerítést, kis
birtoka köré.
Nagyon értett a lovakhoz. Szerette is őket, és tudott velük bán-
ni. A sok keféléstől, tisztogatástól, szinte világitott a szőrük,
olyan fényes lett.
Mikor fedeztetett, gondosan bebugyolálta ronggyal a csődör
lábait, nehogy megsértse a kancát, mikor az rámászott.
A kiscsikókat ő segítette a világra, nem kellett neki állatorvos,
de még segítséget sem.
Annyira tudta, hogy melyik kanca tud könnyen, életképes utó-
dot kihordani, és megelleni, hogy még egy orvos sem tudta
ilyen pontosan.
A lovakat aztán eladta, és ebből tartotta fenn magát.
Persze birkát is szaporított, nyírt, mert a lovak eladása nem
hozott elegendőt a konyhára. Neki ugyan nem sok kellett, de az
állatai nem éhezhettek.
Az aprójószágot természetesen mindenki tartott a háznál, nem-
csak Zsiga. Egy, luxust engedett meg magának. Egy gyönyörű
szibériai husky kutyát, aki valahol mellécsapódott.
Rögtön látta a csodálatos kék szemén, hogy szerető gazdát ke-
res. Hát benne megtalálta.
Vagy meghalt a korábbi gazda, vagy a kutya valahogy elkeve-
redett. Az első látásra egymásba szerettek.
Zsiga ugyanúgy pátyolgatta, mint a lovait.
A kutya is hallgatag volt, meg az új gazdája is.
De ők ketten nagyon is értették egymást. Jól megvoltak.

Legszívesebben egy szobában aludt volna vele, de az állat nem igényelt meleget. Így éjszaka – ha nagyon hideg volt, vagy esett –, az istállóban húzta meg magát. De állandóan fülelt, figyelt mindenre. Vigyázott a gazdájára, és jószágaira.

Zsiga a lovak után a kutya szőrét is átkefélte, és végigbogarászta, hogy nem-e mászott bele kullancs. Nyáron, állandóan fürdette, hogy ne forrósodjon fel, ha terelgette a birkákat.

Zsiga ugyan nem tanította neki, de látta, hogy mit csinál a gazdája, és ilyenkor a kutya is rohangált. Nagyon szeretett szaladgálni. Leginkább a lovak mellett futkározott, mikor azok a zöld területen vágtaztak.

Zsiga jól elvult, csak az tűnt furcsának, hogy egyedül élt. Állítólag valakinek valami olyasmit mesélt, hogy vándorcigányként járták a világot –, akik szintén lovakkal üzleteltek – de kiszakadt közülük, és egy kis zugot keresett élete hátralévő részére. Itt rálelt.

Megtetszett neki az apró, csendes, virágos kis település. Rendszeresen dolgozgatott, amit általában furcsállottak a röghöz szokott emberek, de aztán elfogadták, és nem foglalkoztak vele.

Mivel az egész élete, napjai, tevékenysége teljesen nyitott volt –, bárki, bármikor láthatta, hogy mikor mivel foglalkozik. – Így aztán természetesnek vették, ugyan úgy, mint a többi bevándorlót. Mert mindig új emberek jöttek.

Zsiga arról nem beszélt – és nem is kérdezte senki, meg nem is volt kötelessége elmondani –, hogy még a szülei is szinte egész Európán végigvándoroltak.

Az biztos, hogy nem a legtisztességesebben éltek, mert egyik helyen lopták a lovakat, vagy –, ahogy ők mondták –, elköötték.

A legközelebbi vásárban meg eladták.

Ősi „mesterséget” űztek.

Ki tudja hányadik felmenőjükig lehetett volna visszavezetni, ezt az életmódot.

Mivel vándoroltak, nemigen tudták őket elkapni.

A lovakat meg befestették, hogy a gazdájuk ne ismerje meg, ha mégis rajtuk ütöttek.

Egy nagy családban éltek, élükön a vajdával.

Persze nem csak lovat loptak, hanem ékszereket is. Nagyon ráállt a kezük. Így aztán a szegény vándorok, gyakorlatilag gazdag cigányok voltak.

De soha, sehol nem dicsekedtek vele.

Ahogy fejlődött a technika, úgy szorultak ki mindenünnen. A népesség szaporodott, és már nem voltak olyan nagy üres területek, ahol hosszabb ideig tanyázhattak volna.

Mert, ha akadt megfelelő hely –, mindenkitől tisztes távolságban – egy-két hétre letelepedtek. Leginkább folyó közelében verték fel a sátraikat, míg a többiek meg nem jöttek a „munkából”.

Akkor aztán éltek a színes cigányéletüket.

A nők mezítláb táncoltak, daloltak, a férfiak meg a köcsög száján verték az ütemet. Több szólamban énekeltek, és a lányok derekát repült a sok színes szoknya. Úgy tűnt, hogy az égvilágon senkinek nem ártottak.

Direkt nagy lármát csaptak, hogy felhívják magukra a figyelmet. Még a táborukhoz közeli falvakba is bejártak és végigtáncolták, mulatták a főutcát, mintegy alibit szerezve a fiatal férfiaknak, akik ezalatt az idő alatt – a többiektől távol – csóréltak.

A kicsapott lovakat elhajtották, és azonnal el is adták őket. Aztán a vajda osztozkodott.

Az emberek megszokták őket, és még örültek is, ha vándorcigányok vonultak be egy-egy faluba. Úgy tartották, hogy szerencsét hoznak. Legalább olyan eseményszámba ment, mint a vándorcirkusz.

Akadt, aki nem tűrte meg a földjén, és elzavarták a tábort. De ehhez a hatóság is kellett, mert a cigányoknál hamar kinyílt a bicska.

A vajda ugyan tiltotta a késelést, de egy-két hevesvérűnek nem igen lehetett parancsolni. És a cigányok tudvalevően – elsősorban – heves vérmérsékletükről voltak híresek.

Bizony előfordult, hogy emiatt börtönbe is került egy-két hetvenkedő, de a többiek nem hagyták magukra. Állandóan visz-

szatértek oda, ahol a társaikat fogva tartották, amíg le nem telt az idejük, vagy meg nem szöktek.

A cigányok nem túrték a béklyót, a börtönt...

Ilyenkor nagyon messzire kellett menni a többi férfinak, hogy valami „üzlet” szerét ejtsék.

A környéken nem mertek még egy döglött tyúkot sem ellopni, pont azért, hogy becsületességüket bizonyítsák. Döglött tyúkot ugyan sosem ettek, legalább is az ilyen vándorcigányok. Nagyon is igényesek voltak.

Akadtak olyanok, akik megtették, de ez egy módos cigánytábor volt, úgy 40-50 fővel.

Sosem lehetett őket megszámlolni, mert ha a közelükbe mérszkedett valaki, akkor legtöbbje szétszéledt arra az időre.

Valamelyest rejtőzködő életmódot folytattak. Leginkább a férfiak.

Az asszonyok jósoltak a falvakban, majd nagy mulatozást rendeztek. Közben kalapoltak.

Az aranyaiktól nem akartak megszabadulni, mintha érezték volna, hogy egyszer meg kell vele alapozni valamelyik utánuk jövő generáció jövőjét.

Magától értetődött, hogy a gyerekeiknek minden tudományukat, és vagyonkájukat átadtak. Egyébként egyik napról a másikra éltek. De a tőke, az szent volt.

Mikor a gépkocsik kezdtek elszaporodni, a cigánytáborok hol ebben, hol abban az országban próbáltak letelepedni. A lopásról azért nem szoktak le, mert a vérükbe ivódott a szerzés tudománya úgy, mint az asszonyokéba a jóslás, kártyavetés.

Csak ló helyett, kocsikat loptak.

Zsiga tábora nyugatra tartott, mert állítólag ott lazábbnak tündek a törvények. Ő nem tartott velük, mert a társát örökre elveszítette, és azután csak egyedül akart élni.

Úgy gondolta, hogy sokkal jobb lesz így neki.

Soha nem bocsájtotta meg, hogy az asszonyára szemet vetetett a társa, és a késelés az asszony életébe került.

A két rivális férfi egy heves vitája alkalmával közékük ugrott –, féltve a szeretett férfit –, és benne állt meg a bicska.

A magára maradt cigányember, ha a csábítóra nézett, mindig attól tartott, hogy megöli.

Úgy tervezte, hogy egy éjjel, mikor alszik. Mert Zsiga nem tudott aludni. Állandóan gyönyörű asszonyát látta, vérében fagyva. Ilyenkor úgy szorította a kése markolatát, hogy belefájdult az ökle. – De nem akart gyilkosságot – főleg a saját fajtájában – megbocsájtani azonban, soha nem tudott.

Az ő asszonyának is kéklott a szeme, akárcsak a róla elnevezett haskynak –, ami cigányoknál nagyon ritka – de előfordul, mint az albínó.

A magas, karcsú, kék szemű, hosszú fekete hajú leány, szinte, kivétel nélkül minden férfit akaratlanul is megbolondított.

Mikor táncra perdült, még a suttyó legénykékek is csurgott a nyáluk. Áhítattal bámulták.

Olyan volt, akár egy földi istennő.

A kiszemelt férfi, félt is asszonyává tenni.

Félt az irigykedéstől. Érezte, hogy a lány, mindenkire bajt hoz.

De ő ragaszkodott kiválasztottjához, és csakis Zsigát szerette.

Igaz, hogy a legény is szép szálas, büszke tartású, kemény kiállású volt, de éppen ellenkezője a lánynak.

Csendes természetűnek ismerték a táborban, és megbízhatónak.

A vajda titokban utódjának szánta, de a szerencsétlen eset miatt ez meghiúsult.

Olyan temetést rendeztek a nőnek, hogy rendezés nélkül filmre lehetett volna venni.

Elöl az öregebbek és a gyerekek ballagtak, akik alig hallhatóan zokogtak. Utánuk mentek a fiatal felnőttek, és nagyon lassú, bús cigánydalokat énekeltek.

Halkan, de olyan fájdalmasan, hogy ha valaki véletlenül részese volt az eseménynek, annak is összeszorult a szíve.

A cigányok bús éneke hallatán, mindenkinek eszébe jutott a saját búja-baja.

A vándorló cigányokra olyan szegény emberek figyeltek fel, akiknek maguknak is egy szenvedés volt az élete.

Ennek a mindig vándorló népnek, igazi, és őszinte volt a bánata.

Az örömük és a fájdalmuk is olyan valós, és mélységes, hogy a legtöbb emberből megrázó hatást váltott ki. Dalaik mellett, minden népre nagy hatást gyakorolt egész kultúrájuk, a zenéjük, a viseletük, életmódjuk.

És nem csak a szokatlanság miatt.

Ha mulattak, úgy senki nem tudott mulatni.

Ha gyászoltak, úgy senki nem tudott gyászolni, mint a vándorló, sátorozó cigányok.

Dalaik minden nem cigány ember szívéig elértek, főleg a lassú szomorúak.

Ennek elsősorban az volt az oka, hogy az igazi cigánydalok moll hangnemben szóltak, ezért hangzottak lágynak, és szomorúnak. Aztán tele volt félhangokkal, ami bennük nem is tudatosult. Szájról szájra jártak a dalaik. A szövegek arról szóltak, hogy nincs hazájuk és a Devla elhagyta őket. Ezért kénytelenek vándorolni, télen, nyáron.

*„...Vándorolnak, sej haj a cigányok,
Mert nincs nekik, sehol sem hazájuk.
Útszélien a nagy karaván megáll,
Tábortűznél, énekel sok cigány...”*

*//: Haaj, romaaa hej, haaj roma heej hej.://
Táncra perdül a szép cigányleány, hopp, hopp.
Arcáról a bánat rögtön elszáll, hopp, hopp.
Az én számról az ének meg nem áll, hopp, hopp.
Mert cigány vagyok szerelmes cigánylány...
Haj, haj, romaa hej, Hej, hej, roma heej, hej
Haj, haj, romaa hej, „haij” hej romaaa hej.*

Néha előfordult, hogy betértek egy-egy ivóba, és olyan műsort rendeztek, hogy mindenki sokáig emlegette.

Aztán amilyen hirtelen jöttek, olyan hirtelen el is tűntek.

Senki nem látta, hogy mikor álltak odébb.

Jókedvet csináltak, majd elpárologtak, mint, akik elvégezték a dolgukat.

Elhintették kultúrájuk magját.

De, félig meg is tanulták annak az országnak a nyelvét ahol vándoroltak, és keverték a cigánnyal.

*„Barribucsi ladzsavengi Rino
Násijesei, jefacesri Rino.
Hej Rino csevarije Rino
Dzsebori ha jadzsavengi Rino.*

*Hej a lusa Rino hej a Rino
Elszökött az én urammal Rino.
Hej Rino mit tettél te Rino
Szégyent hoztál a fejemre Rino.*

*Az én uram kellett néked Rino
Hetven éves öregedő vén ló.
Hej Rino jól vigyázz te Rino
Nemsokára megmurrél a vén ló.*

*Dikhec Rino kaja barri csuri
Dzsádolobá csiportene nevá.
Hej Rino csevarije Rino
Dzsebori háj rije csije Rino.”*

A falusi kocsmákban a jó hallású zenészek – leginkább a hegedűsök – gyorsan átvettek egy-egy cigánydalt, ha nem is úgy ejtették ki a szöveget, mint a cigányok maguk. De rögtön játszani kezdték, mert megtetszett nekik. Persze, ehhez több alkalmal kellett hallaniuk.

Így, csakis azok a dalok maradtak meg bennük – kicsit hozzáadva, kicsit elvéve, mint a mesékből, anekdotákból –, amit sokszor énekeltek a cigányok.

Nyilván, mikor tovább maradtak egy-egy helységben.

Ehhez mindig egy-egy kancsó bor is járult, mert ha megkötötték magukat, akkor csak kártyáztak.

Aztán a végén – mintha ki akarták volna csúfolni a falusiakat, a röghöz kötötteket – hetykén a szemükbe énekelték:

*„...A cigányok, sej de úgy élnek
Ha nem lopnak, cserélnek.
Cserélik a tüzes lovakat,
Isszák a jó borokat”.*

Tehát maguk is vallották, hogy szokatlan – együttérzést ugyan kiváltó, de egyúttal – más népeket izgató, irritáló életmódot folytattak. De ekkor már, csak saját maguknak énekeltek.

Szégyenkezés nélkül foglalták a nótáikba a „bűnös” életmódjukat. Állítólag a cigányok Indiából származtak, több cigány nyelvet beszéltek, de mégis megértették egymást. Nyilván, lehető közös nyelvük, de legalább is sok közös szavuk.

Aztán, ahol letelepedtek, az asszimilálódás során különböző foglalkozást űztek.

Már, Mária Terézia is sok cigányt telepített be Európa közepébe, de ők maguktól is bevándoroltak. Ki tudja, hogy a sok cigánykutató véleményével ellentétben, vagy egyetértésével, hogyan alakult ki még nagyon régen, a vándorló életmódjuk.

Bár, azt éneklik, hogy „...sehol sincs hazájuk..”, talán nem is akartak végleges hazát, vagy nem találtak megfelelőt. Legalább is nem minden vándorló tábor. Csak hát az idő haladt, minden megváltozott, így a cigányok életmódja is.

***

Zorka és Zsiga, a vajda és Isten előtt, örök hites társakká lettek.

De nem sokáig.

Viszont Zsiga, az „örök” szót –, mint fogadalmat, élete végéig betartotta.

Nem talált Zorkához hasonlót és nem is keresett.

– Soha nem léphet senki a helyébe! – fogadkozott magában, és meg is tartotta.

Ha a kutyája szemébe nézett, mintha nője nézett volna rá vissza.

Sokáig azt hitte, hogy a cigányok istene, Devla küldte néki, e szépséges kutyát, kedvese helyett.

Mikor a tábor továbbállt, kivált a társaságból, hiába csalták, nem ment velük.

Megpróbált letelepedni, de sehol sem érezte magát jól.

Végül itt úgy érezte, hogy megtalálta a helyét. Bízott benne, hogy békén hagyják, és nem hiába.

Bár, azóta már eltelt egy pár évtized, ennek ellenére soha nem felejtette el az ő szépséges Zorkáját, és sokszor siratta el magában.

A még mindig tekintélyes, de öregedő embert, lassan tisztelni kezdték, mert dolgoznak látták, és tartása is méltóságot, tisztességet sugárzott.

Zsiga, joggal nevezte Zorkának a kutyáját. Így legalább minden nap emlegette a nevét, és még véletlenül sem gondolt másra. A falu népe vele patkoltatta a lovakat, vagy segítséget kértek tőle a kritikus ellésnél.

Zsiga mindig megmondta, előre, hogy ez, vagy az a kanca nehezen fog elleni.

Eleinte nem hittek neki, de állítása mindig beigazolódott.

Mindenkivel jó viszonyba került, csak éppen a szomszédja nyomta bögyit.

Nem szólt ő egy kumma szót sem neki, de nem szívlelte.

Úgy érezte, hogy nem „tisztá” ember.

Talán még magának sem tudta volna megmagyarázni, hogy miért, csak érezte.

Már attól elege lett, hogy úgy elzárkózott a hatalmas kerítésével, mintha valamit takargatni akart volna.

És nem csak neki.

Ráadásul, nagyon rondán mutatott, és ezért a faluban is a legtöbb ember viszolygva nézte.

A fűrész szomszéd ember sem szívlelte Zsigát, pontosan a cigányok iránt érzett előítélete miatt. Hacsak tudta, kerülte. Mielőtt elindult volna, mindig kilesett a zárt kerítése mögül, hogy megússza-e köszönés nélkül.

Állandóan hergelte magát, füstölgött, hogy miért egy cigányemberrel került szomszédságba.

Pont egy hihetetlenül tartózkodó, már-már kevélynek mondható cigányemberrel! Ráadásul olyan vesébe látó mély tekintettel, hogy Bandit kirázta a hideg, ha az csak egyszer is ránézett.

Na, ez nem fordult elő sokszor, mert Zsiga valóban még rápíllantani is utált.

A szomszédja a kocsmában sokat aprendálta, szerette volna, ha szövetségeseket szerez ellene.

Sokat nevetgéltek élcélődésein is, de igazán soha nem segítettek neki szidni.

Inkább arra buzdították, hogy béküljön meg vele.

– Nem árt az senkinek sem! – mondogatták.

Bandi nem hagyta magát.

– Nem-e? Majd meglátjátok, hogy egyszer kimutatja a foga fehérjét! Túlságosan is meghúzza magát. Ki tudja, mi lehet a füle mögött?

A cigányok nem szoktak gazdálkodni! Azok vagy bazseválnak, vagy lopnak!

– Eredj már! Miket hordasz itt össze – intették le egyre, de Bandi csak nem hagyta magát.

– Mit gondoltok, miből van neki háza? Honnan vett ennyi szép lovat?

– Dolgozott.

– Ez? Tudjátok mikor!

– Hát láthatod te mesüge, hogy most is állandóan dolgozik! – mérgelődött már az egyik, akinek Zsiga megmentett egy kancáját a csikójával együtt.

Arra is ő tanította meg, hogy a megszületett kiscsikót rögvest a csecsbimbóhoz kell terelgetni.

– Csak várjátok ki! Csak várjátok! Majd mondjátok, ti még, hogy nekem volt igazam – berzenkedett tovább is rosszindulatúan a fűrész.

A kocsmáros a kármentőben hallgatta a hangos beszédet. Igaz, hogy Zsiga nem járt hozzá gyakran, csak néha tévedt be, még sem helyeselte Bandi áskálódását. Bölcsen hallgatott. A falu férfiai, nem voltak részegesek – bár, akadt mindennapos vendége is. De, nem is szerette azt, aki a sárga földig leitta magát.

Vigyázni is kellett a hírnevére, mert a lakodalmakat, és egyéb családi eseményeket a falusiak, a kocsmá nagytermében tartották meg.

Nem akarta ezeket a vendégeket, a nagyobb üzlet reményében elszalasztani egy-két részeges miatt. Adott a furmára.

Zsiga és Bandi között meglátszott a korkülönbség. Testalkatuk viszont majdnem megegyezett a magasságuk, és súlyuk miatt. Hogy melyik volt a keményebb kötésű? Szerencsére nem próbálták ki. Rossz vége lett volna. Nagyon rossz vége.

Egy alkalommal Bandi odaállt Zsiga kapuja elé, és bámészkodott befelé. Gazdáját sehol nem látta, így jobban, és közelebről vehette szemügyre, szomszédja birtokát. Azt leste, hogy mit találhatna kifogásolni valót, meg amit a kocsmában elpanaszolhatna.

De nem sokáig bámészkodhatott, mert Zorka megérezte a szagát, és csendben a kapuhoz osont.

Olyan észrevétlenül, hogy Bandi nem is látta.

Mikor megfogta a kilincset, hogy meggyőződjön róla, Zsiga nem hagyja-e nyitva az ajtaját, Zorka, hang nélkül rávicsorgott. Bandinak inába szállt a bátorsága, majd meglepődésében felkiáltott, és hátrálni kezdett.

– Ez a sátán kutyája! – suttozta alig hallhatóan, és futásnak eredt.

Nem értette, hogy egy kutyától –, aki még csak nem is ugatott, nem ijesztette meg a hangjával –, miért félt ennyire.

Valami rémisztőt észlelt a szemében.

Tulajdonképpen ő még nem is találkozott ilyen kutyával. Már sokfélét látott, de ilyen vesébe látó szeműt soha. Úgy érezte, hogy még a gondolatát is tudja. Azt is, amit még ő sem tud. Talán azt is, amit tenni akar.

Este a kocsmában megint Zsiga lett a beszédtema.

– Én mondom nektek – kezdte a szokásos szöveget, mint ha ő olyan nagy valaki lenne, valami tiszteletreméltó, vagy olyan, aki hőstettet hajtott volna végre. Akinek ezért egész életében kijár a megbecsülés.

Pedig, még azt sem hitték el, amit mondott. Minden szavát nem. Legfeljebb minden tízediket. Az emberek nevetni kezdtek.

Bandi újra kezdte, mert nem figyelte rá mindenki.

– Én mondom nektek, ez nem tisztességes ember! De még a kutyája sem az! – erőlködött halál komolyan.

A kocsmáros –, mint szokott – nem nagyon szólt bele vendégei beszélgetésébe, de már Bandi nagyon idegesítette, az állandó áskálódásával.

Rajta kívül senki, de senki nem panaszkodott Zsigára.

Igaz, nem lehetett nyájasnak nevezni, de egy férfi ne is legyen nyájas, hanem gerinces, szavatartó, megbízható!

Zsigát ilyennek tartották. Sokan tanulhattak volna tőle viselkedést.

– Nagyon haragudhatsz te a szomszédodra, ha állandóan becsmérled. És ráadásul a háta mögött.

Áruld már el, hogy mi a fene bajod van vele?

Bandi meglepődött a kocsmáros szavain.

– Te meg miért veszed védelmedbe ezt a faluszéli cigányt? – kérdezte felpaprikázódva.

– Mért? Te hol laksz? Nem a falu szélén? Nem a szomszédod? – nevettek a többiek, és Bandi elvörösödött, mire tovább piszkálták.

– Na és mi baj van a falu szélével? Valakinek ott is kell lakni, te dinnye!

Bandi olyan dühös lett, hogy csapott egyet a kezével, és szó nélkül távozott. Egy ideig nem ment feljűk.

***

Az egykori csendes kis falu népessége alaposan megszapodott. Sokan telepedtek le. Főleg, akik nem szerették a nagyvárosok fűstös, poros levegőjét, de leginkább, az autóktól, kamionoktól hangos zaját.

Persze, azért bejárógattak a nagyvárosokba, mert akár szerették az autók zaját, akár nem, majdnem minden háznál előfordult a gépkocsi.

Már nem lovas kocsin hordták a portékájukat a népes nagyobb városokba, hanem gépkocsival, utánfutóval.

Hja, változtak az idők, s a modernizáció még a legeldugottabb települést is utolérte.

De azért ez nem olyan volt, mint amelyik falun keresztűlgázolt a forgalom.

Nem is építettek olyan utat, amit megkereshettek, esetleg megtalálhattak volna a hatalmas árukkal megrakott nagy járművek.

Valahogy elkerűlte a figyelműket, vagy nem kerültek útba.

Olyan maradt a falu, mint régen. Mint egy csendes kis zug, sok-sok fával, bokorral, virággal, zöld növényzettel, ami továbbra is biztosította az egészséges jó levegőt.

Nem sok település úszta meg.

Már orvosa is lett a falunak, meg hivatalai.

Sőt! Már általános iskolája és focipályája is.

Ezek nélkül azért nehezebben lehetett volna élni. Igaz, hogy az iskolát szintén a falu lakossága építette fel, kemény összefogással, és egyetértéssel.

A hét végén a falu szinte kiűrűlt, mert szombatoként nemcsak a bolgárkertészek szállították a zűldségféléket a nagyobb városok piacaira.

Éjjel kettőkor elindultak a megrakott kocsikkal, és ilyenkor az idősebbjei fel is ébredt, mert a kocsik zűgását nem nagyon tudták megszokni.

Akik jobb áron kívántak értékesíteni, azok kimondottan a nagyvárosokat célozták meg, vagy egyenesen a fővárost. Igaz, hogy messzebb is esett a falutól, többbe került az üzemanyag, jobban koptak a kerekek a hosszabb úttól, de többet is kaptak a portékáért.

Hogy aztán mindent összevetve, kik jártak jobban, azt az idő később döntötte el. Lehet, hogy akik nem mentek messze, olcsóbban értékesítettek, és hamarabb hazaértek folytatni a munkát.

Vagy, akik szinte két napig voltak távol, a kocsiban aludtak, de több pénzzel mentek haza. Lehet, hogy a pénzt jobban be tudták fektetni, jobban meg tudták forgatni.

Mindenesetre mindenki maga döntötte el, és a piac. Meg aztán, ha megszoktak egy helyet, ahhoz ragaszkodtak, hogy a vevő minden hétvégén ugyanott találja őket.

Bereczkiék is a közelebbi piacot választották, mert otthon maradtak a gyerekek, és nem nagyon örültek neki, hogy egyedül lecengélnek.

Bár, előző nap mindent megfogadtattak velük, mint általában, ha magukra hagyták őket.

A szülő mindig ideges, mert tisztában van vele, hogy hiába a fogadalom, hiába a jó nevelés, hiába a gyerek jó szándéka, ha valami úton-módon elcsábulnak.

Nem számolnak a bajjal, nem látják be a következményeket. Kikötözni meg nem lehet őket.

A serdülőket meg aztán kötözhetnék! Olyan rafinériával vannak megáldva, hogy még a szülő sem gondolná, hogy mire is képesek. A szülők elfelejtik, hogy ők is voltak gyerekek, főleg azt, hogy milyen csínytevéseket követtek el.

Hiába a szeretet, a jó nevelés, a gyerek kíváncsi.

Ezen a szombaton is, Panni és Béluş egyedül maradtak. Eddig még semmi rosszat nem követtek el, legalábbis olyat, ami miatt fegyelmezésre szorultak volna.

Mikor felébredtek, természetesen nem a tanulással foglalkoztak, hanem egyenesen kikerékpároztak a Hosszú utca végébe, ahol Zsiga a lovakat ápolgatta.

Ácsorogtak a kerítés mellett, és bámulták mikor épp egy betört lovat akart megülni.

A majdnem csikó, nem akart engedelmeskedni, de gazdája keményen tartotta.

Lecsapta dús, aranysörényes fejét, a farkát meg feltartotta, és mindenáron szerette volna levetni Zsigát.

Olyan volt, mintha be lett volna tanítva. Mint egy cirkuszi ló. Mintha készakarva csinálta volna.

A gyerekek tátott szájjal bámulták és ők is szerettek volna felülni egy lóra. A szemben lévő házból Bandi a kerítésen keresztül irigykedve leste őket. Aztán látta, hogy szomszédja szóra sem méltatja a gyerekeket, így kiszólt nekik.

– Hagyjátok! Nem beszél ez senkivel. Figyelembe sem vesz benneteket. Meg senkit sem.

A gyerekek meglepődtek a megszólításra.

– A bácsinak nincsen lova?

– Nincs, de van fűrészem. Nem akarjátok látni, hogy működik?

Bélusnak felcsillant a szeme.

– Én akarom látni!

– Nem lehet! – szólt rá Panni, aki három évvel idősebb volt öccsénél.

– Ugyan miért nem? – nagyképűsködött Bandi –, minden gyerek szereti nézni a fűrészgépet.

– Igen, de már ezért is kikapnánk, ha megtudnák a szüleink, hogy idejöttünk.

– Azt el is hiszem! – berzenkedett Bandi – hol laktok?

Panni tétovázott egy ideig, de Bélus rávágta, hogy a Nefelejcs utcában.

– Jaj, tudom már! Dolgoztam is apukátoknak. Ismerjük egymást.

Béluskának felcsillant a szeme.

– Tényleg? Mikor?

– Már régebben volt, de szoktunk találkozni.

A gyerek még kérdezősködött volna, de nővére cibálta.

– Naaa, Panni! Csak egyszer nézzük meg a fűrészt – kérte.

– Panni az istennek sem akart kötélnek állni, bár Bélus egyre csak könyörgött, de hiába.

Végül nővére ellentmondást nem tűrően rászólt.

– Én nem vagyok rá kíváncsi. Engem a lovak érdekelnek. Mennünk kell. Megegyeztünk, hogy csak megnézzük, aztán hazamegyünk.

– Hát ezt is megnézik, aztán mentek haza – erőltette Bandi.

Panni csak szabódott, de az öccse megkötötte magát, hogy ő a fűrészt akarja látni. Végül engedett, mert nem hagyhatta magára testvérét.

– Nem bánom, de csak öt percre, mert lehet, hogy apáék mindjárt jönnek.

– Hol vannak most? – kérdezte Bandi.

A kislány megint nem akart válaszolni.

– A piacon. Eladják a salátát meg a retket – válaszolt készségesen Béla.

– Ó akkor azok még sokára érnek haza.

Panni gyanúsan nézett rá.

– Na, gyertek hamar – mondta és elindult befelé. A két gyerek követte, Bélus izgatott kíváncsisággal, Panni meg szorongva. Az udvaron keresztül mentek, és a két bunker bejárata tűnt fel legelőször. Az egyikből furcsa szag áradt feléjük. Panni befogta az orrát.

Ezek csak a disznók. Majd kitakarítom már őket. Nektek nincsen?

– Nincs! – vágta rá egyszerre a két gyerek.

– Nahát! Falusiak vagytok, és nem tartotok disznót? – csodálkozott, pedig tudta, hogy a templom környékén –, ahol a gyerekek laktak – nem lehetett sertést tartani, mert már akkor övezetekre osztották a falut, a közben elindult turizmus végett.

– Akkor ezeket is megnézik?

– Én megnézem – vágta rá Bélus.

– Te mindent megnéznél! Nem akarom, hogy megnézd! Büdösek! Gyerünk haza! – kiabált rá Panni.

– Jól van, na! Nem muszáj. Azért a fűrész megmutatom. Erre gyertek! – szólt határozottan, mert unta már a lány nyavalygását.

Panni egyfolytában gyanakodva nézett rá, nem tetszett neki ez az ember. Különben sem ismerték.

Bandi levezette őket a másik bunkerba, ahol áporodott szag terjengett. Mintha nem szellőztették volna. Panni azt hitte, hogy fa illatú lesz, mert fűrészrel fát szoktak vágni.

– Itt is bűdös van! – toppantott – miért csukta be az, ajtót?

– Nem szeretek nagy zajt csapni, ha dolgozom, és az csak a vizes fa szaga.

– Látjátok? Odatámasztottam őket a falhoz, hogy megszáradjanak.

Ha kiszáradnak, akkor jó illatuk lesz.

Beindítom a fűrész, lássátok, hogy működik – méregette őket. Panninak nagyon rossz érzése támadt. Kereste az ablakokat, de mintha nem lettek volna.

– Bélus gyere, mert nem érzem jól magam! Kérem engedjen ki! – szaladt az ajtó felé.

Bandinak a fejébe szállt a vér. Legszívesebben megpofozta volna a kis nyavalygóst.

– Maradj már nyugodtan! Nem tudsz egy kicsit várni, míg bekapcsolom a fűrész?

Panni az ajtóhoz szaladt és dörömbölni kezdett.

– Azonnal engedjen ki! – kiabált.

Bandi elindult a kapcsoló felé, hogy a beindított fűrész elnyomja a lány kiabálását, mikor a bunkeren kívül hangos vicsorgó kutyaugatást hallott, mire az ember egy pillanatra ideges lett.

– Ez a cigány kutyája – villant az eszébe – hogy kerül ez ide?

Zorkát nem sokat hallotta ugatni, de mikor rávicsorgott, ráugatott, a fülében maradt a hangja.

– A fene essen bele, csak nem jár be? – agyalt idegesen. Nyugtalanul villogott jobbra-balra. – Na, menjetek, menjetek! Ha nem akarjátok látni a fűrészt, akkor nem kell megnézni – sürgette most már ő, és tessékelte kifelé a gyerekeket. Mikor kiértek az utcára, utánuk szólt.

– Máskor is jöhettek, ha kíváncsiak vagytok. Aztán berohant, és végignézte a kerítést.

– Hol a francba jöhetett be ez a dög? – tépelődött. Bandinak fejébe szállt a vér. Egyébként is utálta Zsiga kutyáját. Panni az utcán felsóhajtott, és egész úton az öccsét dorgálta. Nagyon mérges lett rá, mert megijedt.

– Most mi bajod van? Miattad nem láttuk, hogy működik a fűrész – panaszkodott az öccse.

– Megmondalak apának, hogy nem fogadsz szót. Én nem tudok rád vigyázni. Vigyen el a mamához.

Béla visszavágott.

Te is ott voltál lovakat nézni.

– Az más!

– Ugyan miért?

– Mert azt kívülről néztük. És nem vittek bennünket a bunkerba! Ráadásul az ajtót is bezárta!

Bélus elgondolkodott.

– Panni, te tényleg féltél?

– Miért? Te nem?

– Hát egy kicsit. Kérlek, ne mond el apának. Inkább szót fogadok.

Mikor a szülők hazaértek, első dolguk volt, hogy megkérdezzék, mi újság van, mert a gyerekek gyanúsan lapítottak.

Az apjuk úgy sejtette, hogy valami kárt okoztak, de nem faggatta tovább csimotáit.

– Majd kiderül – gondolta – még akkor is felelősségre vonhatom őket. És annak tanulsága lesz a számukra. Például, hogy nem szabad hazudni.

Ivott egy nagy pohár vizet, mert alaposan kitikkadt, aztán neki látott, hogy kirakodja a ládákat.

– Gyerekek! Gyertek segíteni – szólt rájuk.

Szortírozták a 10-es, meg a szekóládákat. Bélus szorgalmasan cipekedett, mikor Panni egy hatalmasat sivalkodott.

Bélus elejtette a ládákat, az anyja ijedten rohant ki az udvarra, az apja ereiben megfagyott a vér.

Ahogy Panni levegőt kapott, egyfolytában sikoltzott.

Mindenki odarohant hozzá, hogy mi történt, mikor a legelső láda alól egy furcsa szempár villant rájuk. Aztán az ujját a szá-jára tette, mintha azt mondaná, hogy „csitt”, ne kiabálj.

Ekkor Panni nem tudott megszólalni.

– Úristen! Mi ez? Egy majom! Egy majom van a ládák alatt! Hogy került ez ide? – kiabált ijedten Panni anyja is.

Az apja óvatosan leszedte a ládákat, miközben csitította őket.

– Megrémisztettétek szerencsétlent. Nézzétek, hogy remeg. Jobban fél, mint ti.

Bélus azonnal megfogta a kezét, és megsimogatta. Ő nem félt tőle. A majom olyan hévvel ugrott a gyerek nyakába, hogy hanyatt lökte.

Bélus hangosan kacagott.

Mikor talpra állt, a majom újra a nyakában termett, és görcsösen kapaszkodott beléje.

– Szegény Csimpi. Apa megtarthatom? Vagy nekem hoztad? Csimpi lesz a neve – hadarta egymás után meg sem várva, hogy mit szól az apja.

Miután felocsúdtak, a szülők nyilvánvalónak tartották, hogy a szökött majmot vissza kell juttatni a gazdájának.

– Sajnálom Béluska, de biztosan vár rá valahol a gazdája, erre a kis haszontalanra.

Lehet, hogy a vásárban megrémült valamitől, és ide bújt be a ládák közé.

Vissza kell vinni, és megkeresni a gazdiját.

Béluska nagyon elszomorodott. Apjával alkudozásba fogott.

– Apa! Ha az enyém maradna, én olyan jó tanuló lennék, de olyan, hogy soha nem kellene noszogatni.

– Béluska te így is jó tanuló vagy. Csak azt az egy jegyet kell kijavítanod. És ahogy ismerlek, te ki is javítod. Ehhez nem kell neked egy majom.

– Igazad van, de ha nem lehet az enyém, akkor lehet, hogy leromlanak a jegyeim – mondta félve Bélus.

– Ne alkudozz gyerekem. A majom nem a miénk. És neked jól kell tanulni, ezt már megbeszéltük. Igaz?

– Igen, de én annyira szeretném Csimpit.

– Honnan veszed, hogy Csimpinek hívják? És különben is. Mi van, ha éppen egy olyan kisgyerektől szökött meg, mint amilyen te vagy?

– Azt nem hiszem – jelentette ki határozottan Bélus.

– Hogy-hogy? – nézett rá az apja meglepődve, és egyben unva már az alkudozást.

– Mert ha egy gyereké volt, attól nem szökött volna meg. Ez csakis egy gonosz felnőtté lehetett, aki rosszul bánhatott vele.

– Na, nézd a kis „okostojást” – nyomott egy barackot fia fejére.

A majmot ketrecbe tesszük, hogy ne szökjön meg tőlünk is, míg megtaláljuk a gazdáját. Még tényleg olyan kézbe kerülne, ahol rosszul bännának szegénnyel –, és fia nagy bánatára egy ketrecbe dugta a kis majmot.

Béluska egész álló nap a ketrec előtt hasalt, és fogta Csimpi kezét, meg simogatta az arcát fejét, ahol érte.

A majom szomorúan nézett rá.

– Apa! Apa! Nézd sír szegény! Kérlek, ereszd ki a ketrecből – kérlelte Bélus az apját.

A gyerek apja kénytelen volt egy szíjat kötni a majom nyakára, aminek a másik végét a fészertartóoszlopához erősítette.

Fia most már az ölében tartotta a rémült állatot, aki olyan erősen kapaszkodott bele, mintha az anyjába kapaszkodna.

A gyerek a könnyekig meghatódott. Elhatározta, hogy nem engedi elvinni Csimpit, a végsőkig ragaszkodik hozzá, történjék bármi is.

Este mikor mindenki lefeküdt, Bélus természetesen kilopózott a fészerbe és eloldotta a nyakravalóját.

Az abban a pillanatban a kútnál termett, és nyalogatta a vizes követ.

Bélus a fejére csapott.

– Ó te szomjas is meg éhes is vagy!

Bizony több érzés szorult beléje, mint a többiekbe. Mert senkinek nem jutott eszébe, hogy megetesse, megitassa a szerencsétlen állatot.

Talán Béla apja azért feledkezett meg róla, mert egész álló nap a fiával egyezkedett.

A gyerek egy bögrébe vizet adott a majdnem kiszáradt kis jószágának, aki kettővel is kiürített. Egy hajtásra kiitta az odakínált vizet. Aztán Béluska a hátára kapaszkodott kis majommal a konyhába ment, és kinyitotta a hűtőszekrényt. Először nem is tudta, hogy mit adjon neki enni. Mert szentül meg volt róla győződve, hogyha szomjazott, akkor éhes is lehet.

Egy ideig nézegette a hűtő világításánál, hogy mi lenne Csimpinek a legmegfelelőbb. Először kolbászt akart neki adni, majd sajtot, de Csimpi benyúlt egy almáért, egy narancsért, meg egy csokoládéért.

Bélus nevetett.

– Tejet nem kérsz? – kérdezte tőle, és kiemelt egy bögre tejet, de a kis állat eltolta a kezét. Úgyesen kibontotta a narancsot a héjából, és pillanatok alatt eltüntette. Aztán az almát harapdálta, de a héjából előbb kiszívta a nedvet, és aztán a földre köpte.

Bélus összeszedte, hogy ne maradjon nyoma.

– Mást nem kérsz? Kérdezte tőle? Jaj, még itt van a csokid – mutatott a majom kezében lévő édességre, de az eldugta a háta mögé.

Bélus alig bírta ki, hogy hangosan ne nevéssen.

– Ne félj, nem veszem el. Tartalékolod, vagy a papírja tetszik? – beszélgetett vele, bár választ nem várhatott, mert ez nem egy mesebeli beszélő majom volt, hanem egy ágról szakadt, valóságos kis szökevény.

– Gyere, feküdjünk le, mert észrevesznek bennünket! –
tette most mutatóujját ő a szájára.

A kis állat mintha megértette volna. Felmentek a lépcsőn, és
Bélus maga mellé fektette Csimpit.

Az állat meg lehetett elégedve, mert nem ellenkezett.

Reggel apa korán indult a vásárba a majommal, és hogy ne
menjen hiába, még az este bekészített egy pár láda salátát, és
retket.

Úgy gondolta, hogy egyúttal árul is. Most nem vitte az utánfu-
tót.

Kicsit bosszankodott, hogy ezt nem kalkulálta be.

Mikor indulásra készen volt, bement a fészerbe Csimpiért.
Csakhogy nem találta. Ott találta viszont a nyakravalóját, amit
leoldott a nyakáról.

– Gondolhattam volna, hogy kioldja. Most mit csináljak,
hogy megszökött? – nézett szét tanácstalanul.

Egy ideig topogott a sötétben, de nem akarta felköltetni a csalá-
dot. Majd úgy döntött, hogy mégis csak bemegy a piacra, ha
már elkészítette a salátát.

Bement a konyhába, kerített egy darab papírt, meg ceruzát, és
gyorsan leírta a feleségének, hogy a majom megszökött, vi-
gasztalja meg Bélust, nem ő vitte el.

Még benézett a gyerekszobába, és zseblámpával megvilági-
totta a gyerekeket.

Mikor Csimpi meghallotta a lépcsőn a lépteket, olyan mélyre
bújt a takaró alá, hogy nem látszott ki.

A papa megnyugodva indult vissza, látva, hogy gyerekei még
az igazak álmát alusszák.

A vásárban elfoglalta a helyét és kipakolt. Látszott, hogy üde,
friss az áruja, és így rögtön el is kelt.

Egy asszony vitte el az utolsó darabokat, aki egy kosárban egy
fürcsa kis ölebet nyugtatgatott.

Az idősb. Béla nézte, nézte az ölebet, és mintha egy lámpa ki-
gyulladt volna a fejében.

– Milyen kutya ez? – kérdezte a vevőt?

Az asszony szeretettel simogatta meg kedvenc ölelét és büszkén vágta ki, hogy csivava, de még kölyök.

Mikor elment, idősb. Béla elgondolkodva rakodott össze. Már tudta, hogy hol húzódott meg a kis majom.

– Most mit tegyek? Ez a gyerek engem megutál, ha nem lehet az övé a majom. De hát ez nem egy talált kutya! Ez egy egzotikus állat, amit engedéllyel hozhattak be az országba. Jó-szerével! – motyogott magában és igazán nem tudta, hogy mitévő legyen.

Az ilyenek gyorsan híre megy, és az Isten sem mossa le róla, hogy nem lopta. Meg aztán az állatorvoshoz is el kellene vinni, hogy megvizsgálja, és mit mondjon neki?

Idősb. Bélát nagy gond gyötörte, aztán a homlokára csapott.

A vásárigazgatóságon megtudakolta, hogy hol van itt a közelben egy állatorvos.

Eligazították, és egyenesen odahajtott.

A doktor nézte, hogy hol van a beteg állat, mert idősb. Béla azt sem tudta, hogy fogjon mondanivalójához, hogy hihető is legyen.

Aztán nekidurálta magát.

– Vagy elhiszi, vagy nem – gondolta, de az orvos nem kétkedett. Megígérte neki, hogy utána néz a dolgoknak, mert valószínű, hogy illegálisan került az országba, és meg is kell vizsgálni.

Idősb. Béla szentül fogadkozott, hogy még a héten elhozza, de gyerekestül, mert máris összenőttek.

Az orvos nevetett, és azt mondta, hogy így már mindjárt más a leányzó fekvése, amin idősb. Béla elcsodálkozott.

– Na és ha lehetne, megtarthatná a gyerek? – tette fel melleslegesen a kérdést, miközben rá sem nézett a papára.

Az ember nagyot sóhajtott.

– Nem tudom. Mondom, hogy máris egymásba szerettek. De félek, hogy valami bajt elkap tőle.

– Sose féljen! Nekem is van egy. Három gyerekre. Rendszeresen meg kell vizsgálni, és meglátja szórakoztatóbb, lesz, mint egy kutya.

– El tudom képzelni – morogta a papa, bajsza alatt.

– Na, és a gyerekek azt is megcsinálják, amihez nem fűlik a foguk, ha egy majom a társuk. Sok mindenre meg lehet tanítani „őseinket”.

– Doktor úr máris úgy beszél, mintha eldöntöttem volna.

– Minthogy így is van. Akarja, vagy nem azt a kis majmot? Látott rajta valami szokatlant?

– Mire gondol?

– Koszt, elhanyagoltságot, sebet, vagy valami ilyesmit.

– Nem, csak soványnak tűnik.

– Jól van. Jövő héten hozzák be, és megnézem. Ha egészséges, máris örvendhet. Ha nem... majd meglátjuk.

Idősb. Béla úgy vezetett haza, mint még soha. Gondolata nem a biztonságon járt, rutinból autózott.

Aztán eszébe jutott, hogy ha megtarthatná a majmot, a gyerek nem regnálna rajta, hogy beülhessen a volán mögé.

Ez egy kicsit megnyugtatta.

Amikor hazaért, Béluska – hátán a kis barátjával – egy kis bűntudattal, kérdően nézett az apjára.

– Ne izgulj, elintézttem. De azért nem volt szép dolog, hogy eldugtad előlem, hallod-e? Ilyenre nem szokunk ám rá! – fedtte meg egy ici-picit az apja.

– Hát, még ha látnád mit csináltak! – kiabált mérgesen a mama.

– Mit? – kérdezte tettetett érdeklődéssel.

– Elolvadt Csimpi kezében a csoki. Először azt hittem becsinált. Ha nem látom a kezében a csokis papírt, kisöprűzöm a házból. De végleg!

A papa egyre csak csóválta a fejét, és tudta, hogy nem a majom bújti ki a nyakörvből, hanem drága fiacskája engedte el, és fektette maga mellé.

A következő héten elvitték az állatorvoshoz, és a doki alaposan megvizsgálta.

A papa és fiacskája türelmetlenül várta az eredményt. A doki felegyenesedett, és azt mondta, hogy minden rendben, csak korához és méretéhez képest nagyon sovány.

– Biztosan éheztek a szerencsétlent. De verhettek is, mert, zúzódások nyomát látom.

Te biztosan nem fogod verni – simogatta meg a gyerek fejét.

Béluska kézzel, lábbal bizonygatta, hogy nem bántja.

– Majd megtanítom labdát rúgni, lábát, vizet hordani, lo-csolni.

– Mi az? Már dolgoztatnád is?

– Á nem! – röstellte el magát a gyerek. Csak amit én csinállok. Persze, ha kedve van hozzá.

– Ne izgulj! Ennek mindenhez lesz kedve, ha szeretetet kap.

– Tessék mondani, hány éves lehet Csimpi?

– Hát... úgy nyolc-tíz éves. Nehéz megállapítani ilyen állapotban.

– Nem öreg ez már a tanuláshoz? – kérdezte a papa.

– Egy majom mindig utánoz valakit. Nem hallott még róla?

– Dehogynem, csak arra gondoltam, hogy a higiénéjára való szoktatást... mert mégis csak a gyerekek alszik egy ágyban...

Bár nem örülnék neki, ha így maradna – tette hozzá szégyenlősen.

– Csináljanak neki egy kiságyat tetővel. Bár, erre lehet, hogy valóban nehéz lesz rászoktatni.

De nem gondolnám, hogy a régi gazdájával együtt aludhatott.

– Miért?

– Mert verték. Látom a nyomát Éheztek. Nem szereték.

Ez az állat nagyon sok szeretetre vágyik, és a ragaszkodását ki is tudja fejezni. Ezért csimpaszkodott a fiára, és bújt az ágyába,

mert megérezte, hogy a gyerek szereti. És nem azért mert ezt szokta meg. Hozzá menekült, mert megrémült. Nála keresett menedéket.

A papa megkönnyebbülten sóhajtott fel.

– Ami a menedéket illeti, igaza lehet, mert a lányom a sívalkódásával alaposan megijeszthette. Bélus, meg rögtön megsimogatta.

– Na, látja.

És fürdetni kell, mint egy gyereket.

Télen meg felöltöztetni, ha kiviszik a szabadba, mert ez az állat nem szokott a hideghez.

Sok mindenre oda kell figyelni. Mondom, mint egy gyerekre.

De majd ha találkozunk, mindig megbeszéljük a teendőket.

A papa kérdően és várakozással nézett a fiára, aki kipirult arccal, izgalommal hallgatta a dokit.

– Képes vagy mindezekre? Mert nekünk anyával erre nincs időnk!

A nővéred meg – enyhén szólva – nem ragaszkodik hozzá.

Bélus gyerek sűrűn bólogatott, és szentül megfogadott mindent.

– Nem kell tőle megijedni. Ha beidegződik az állatnál, amit elvárnak tőle, saját maga megcsinálja. Meg is fürdik egyedül. Még fogat is mos – nyugtatta őket a doki.

Ezen jót nevettek mindannyian, aztán a doki megint komolyra fogta a szót.

– Nagyon fontos a szájhygiéniája is. Ugyanúgy elromolhatnak a fogai, mint az embernek. Főleg ha sok édességet eszik.

Inkább gyümölcscsel etessék.

Ugye tudják, hogy a banánnal sok mindenre rá lehet kényszeríteni?

Ha valamit jól csinál, banánnal kell jutalmazni.

Csimpi az egész vizit alatt csendesen ült, és Bélus kezét fogta.

– Ez mindig ilyen nyugodt? – kérdezte a papa.

– Ó, nem. Azt azért nem lehet mondani. Inkább meg van félemlítve. Ha felszabadul, nem kell félnie, elkövet egy-két csínytevést.

De mondom, hogy banánnal lehet szabályozni.

– És nyáron? Mert nálunk nem terem banán.

– Majd kitapasztalják, hogy mi a kedvenc gyümölcse. Hamar rá fognak jönni. Egyelőre, egyenek nyugodtan, amit szoktak, neki meg adjanak almát. Aztán elveszi, amit akar. Sok kalóriát nem szabad neki adni, mert akkor nem bírnak vele. Tele lesz energiával.

– Jaj, nekem! Mire adtam a fejem!

– Nem olyan nagy dolog ez! Csak meg kell szokni.

Idősb. Béla kifizette a dokit, aki búcsúzóul egy szurit adott Csimpinek. Az állat egykedvűen fogadta, csak utána kapaszkodott új gazdija nyakába.

– Most még elbírod, de ha rendszeren eszik, akkor már teltebb, és nehezebb lesz.

– De én is nővök ám, meg többet bírok el – mondta a vézna gyerek dicsekedve.

A doki mosolygott, és becsukta utánuk a kaput.

Béluska egész úton beszélt Csimpiehez, aki csak nézte, mintha megértette volna, amit mond.

Aztán hirtelen megsimogatta Béluska fejét.

– Apa! Apa! Csimpi megsimogatott – lelkendezett.

– Gyorsan megbarátkoztatok, annyi szent. De ha valami baj lesz, te fogsz érte felelni, ugye tudod.

Béluska bólogatott. Mindenre bólogatott.

– Aztán egyet ne felejts ám el!

– Mit? – kérdezte Béluska érdektelenül.

– Hogy ez nem négy lábon járó kutya. Ez mindenhová felmászik. Fára, kerítésre, háztetőre.

– Majd lecsalogatom banánnal.

– Csak sikerüljön – aggodalmaskodott még mindig a papa, mert nem nagyon hitte, hogy Csimpit be lehet tanítani.

Már látta, hogy egy biztonságos nagy drótketrecet kell csináltatni, ha mindannyian elmennének valahová, és Csimpit otthon hagynák.

Meg egy faházat is valahol fenn a magasban.

A papa egyre csak sóhajtozott, és már nem volt benne biztos, hogy jól döntött.

A legjobban az izgatta, hogy egy ilyen idős majmot hogy lehet új dolgokra szoktatni.

Hazafelé betértek egy könyvesboltba, ahol majmok életéről szóló könyvet kerestek, de nem találtak.

A boltos megígérte nekik, hogy két hét alatt megszerzi, de nem lesz olcsó.

– Na, máris kezdődik a baj. Elég sokba fog kerülni ez a „kis” passzió – gondolta, de nem mert szólani.

Azt mondta a doki, hogy szórakoztató lesz. Aztán meg, ha Béluska megszokja, gondolzza, akkor nem kell attól tartani, hogy a haverok rossz útra viszik. Talán még meg is védi a gyereket, ha úgy adódik – vizsgálta magát.

– Majd látjuk – mondogatta magában – adjunk nekik esélyt.

Otthon kíváncsian fogadták.

– Minden rendben. Ezután öten leszünk – lelkesedett Béluska. Csak a majom gondozása nem jutott eszébe.

Anya és lánya nem nagyon örültek neki.

Hanem mikor Béluska leült az asztalához a leckéjét írni, Csimpi is fogott egy ceruzát, és pillanatok alatt telerajzolta az asztalt.

– Ho-hó! Ezt nem csináljuk! – szólt rá Béluska – ezt nem szabad.

Csimpi megszeppent. Úgy látszott, hogy ismerte azt a szót, hogy „nem szabad”. Kérdően nézett gazdájára.

Béluska adott neki egy nagy rajzlapot, és Csimpi rajzolt.

Bár, előbb egy ideig figyelte a gyereket, aztán ő is produkált valamit.

Ezen jót nevettek mindannyian.

– A végén még együtt fogtok iskolába járni – mondta nővére Kriszti.

– Már más se hiányozna – ijedt meg a mama.

Hanem Csimpinek is voltak szükségletei, mint egy élőlénynek.

A második napon – nyilván nem bírta tovább – benyitogatott minden ajtón.

- Mit keres ez? – kérdezte a gyerekek anyja.
- Biztos meg akar mindent ismerni.
- Az lehet, de itt másról lehet szó, mert mintha türelmetlen lenne.
- Ugyan mitől? – kérdezte a férj.
- Ez valamit akar! Látom rajta.
- Majd kívárvuk.
- Csimpi végre megtalálta a helyiséget, amit keresett.

Rohant a WC-re, és ugyanúgy ráült, mint akármelyikük.

A szülők elszégyellték magukat, hogy ilyen buták. De alaposan meg is lepődtek.

A kis majom elvégezte a dolgát, leszakította a papírt, miközben a WC-papír guriga kiesett a kezéből és messzire gurult. Szinte az egész papír letekeredett.

– Na, most mit fog csinálni? – nézte kíváncsian Gizi mama.

Csimpi fogta a papírt, a fenekét az asszony felé fordította, és odanyújtotta neki a letépett papírt.

– Na, ne! – mondta hangosan, miközben a férje hahotázni kezdett.

– Csináld csak szívem, ha nem akarod, hogy csupa majomkaki legyen minden.

Az asszony kénytelen kellelten megtisztogatta, mint annak idején a gyerekek fenekét, aztán meg is mosta.

De előbb kesztyűt húzott, mert iszonyodott tőle.

Majd adok én Bélusnak! Ha nem látja el ezt a kis dögöt, ide be nem teszi a lábát!

Ez volt az első, meg az utolsó, hogy foglalkoztam vele! Még porszívózni is Bélusnak kell, ha meg akarja tartani!

– De hol élhetett ez eddig? – nézett az urára kérdően. Biztosan, hogy lakásban, és mindenre megtanították.

Én attól félek, hogy valaki siratja ezt a kis jószágot – töprengt.

Jobban utána kellene nézni, hogy nem-e hiányzik valahonnan. Ez egy betanított állat, csak nem tudjuk mit tanítottak meg neki.

– Amondó vagyok, igazad lehet. Megint el kell mennem a dokihoz – helyeselt a férje.

A legközelebbi piacos napon berakta a majmot a kocsiba, és a félig alvó fiát, Béluskát.

A gyerek nem értette az egészet, és nem akarózott menni. Ő olyankor még aludni szokott.

– Apa, én olyan álmos vagyok, miért kell nekem a piacra menni? – tette fel a szemrehányó kérdést.

– Azért fiacskám, hogy megtanuld a munkát. Közben azt gondolta, hogy valaki felismeri a majmot, és akkor a fiúnak – ha fájó szívvel is, de – vissza kell adnia a gazdájának.

Akkor őrá, az apjára fog megharagudni.

Béluska hallgatott, mert meg akarta tartani a kis majmot, és a kedvéért még ezt is elviselte. Nem is kérdezett többet.

Mikor megérkeztek a piacra, Bélus felkiáltott.

– Apaaaa! Baj van!

– Micsoda?

– Hát nem hoztunk Csimpinek nyakörvet, meg szíjat.

– Dehogynem! Itt van a kocsi hátuljába.

A gyerek megkönnyebbült.

A majom nem tiltakozott ellene, és egy darabig csendben üldögélt, majd mindenkit megszagolt, aki arra ment.

Egy pár öregasszonyt alaposan meg is ijesztett.

– Ne tessék félni, nem bánt senkit. Nagyon illetudó – mondta idősb. Béla.

Először ideges lett, hogy rosszul döntött.

– Csak nem kellett volna elhozni! Még elijeszti a vevőimet – gondolta bosszúsan.

Majd beigazolódni látta sejtését.

Az egyik vevő kosarából Csimpi ellopott egy darab banánt. Olyan ügyesen tépte le a fűrtről, hogy a vevő észre sem vette. De Bélusék sem.

Mikor ránéztek, akkor látták, hogy a majom szépen lehúzza a héját, és jóízűen falatozni kezd a banánból.

Ebből aztán tolakodás lett körülöttük, hogy majd elsodorták őket. Mindenki a majmot akarta látni.

Csimpi nem szégyenkezett, mert először is nem tudta, hogy az mi. És ha meglátott valamit a vevők szatyrában, kosarában, ami megtetszett neki, kinyújtotta érte a kezét. Meg is kapta többnyire.

Idősb. Béla majd elsüllyedt szégyenében. A kíváncsiskodók, meg nevetgéltek, simogatták a majmot, és a nagy tömörülésre még nagyobb tömeg vette őket körül.

A papa már megijedt. Hanem a portékája pillanatok alatt elkelt. Csimpi kivett egy-egy salátát, retket, hagymát idősb. Béla ládájából, és kínálgatta mindenkinek.

A kíváncsiskodók úgy nevettek, hogy a könnyük csorgott. Nagyon tetszett nekik az állat szorgoskodása, meg, ahogy feléjük nyújtotta.

Idősb. Bélának megvolt az a jó szokása, hogy az árát kirakta a portéka tetejére.

Az emberek elfogadták Csimpitől a feléjük nyújtott zöldséget és a ládába dobták a pénzt. Sokszor még többet, is mint kellett volna, és nem kértek belőle vissza.

Máskor meg állandóan alkudoztak.

Bélus egyfolytában kacagott, és nagyon büszkén nézett újdonsült barátjára.

A piacon hamarabb végeztek, mint szoktak, de ennek idősb. Béla nem örült.

Várta, hogy valaki felismeri az állatot.

Mivel nem jött senki, hát elindultak hazafelé.

– Apa! Nagyon jól tetted, hogy elhoztál bennünket – mondta Bélus. Láttad, hogy mennyire ügyes Csimpi?

– Láttam – mondta kelletlenül az apja.

Béluska hazafelé számolgatta a bevételt és megállapította, hogy majdnem duplája jött be, mint amit reméltek.

Pontosan tudták, hogy hány láda salátát vittek ki, és egy ládába hány fejet tudtak belepréselni.

Azt is tudták, hogy mennyi retket és hagymát csomóztak be.

Béluska – jó tanuló lévén – gyorsan kiszámolta, hogy mennyi lett volna a szokásos bevétel.

Újra és újra átszámolta a pénzt és örömmel nyugtázta, hogy tényleg majdnem a duplája jött be.

– Apa! Csimpi egy haszon. Ezután is kihozzuk. Jó? Látnod, hogy milyen nagy sikere van!

Na, ennek idősb. Béla megörült.

Úgy gondolta, hogy egyszer majd csak rálel a gazdájára.

Otthon a mama és Kriszta csodálkozott, hogy milyen hamar hazaértek.

Bélus órákig arról mesélt, hogy a majom adta el az egész árut, és apjának még arra sem volt ideje, hogy visszaadjon a ládába dobott pénzből.

– Kész cirkusz volt az egész – lelkendezett Bélus.

– Az – mondta kurtán az apja, és egy kicsit bosszúsnak látszott.

A gyerek boldogsága határtalannak látszott, és csak ezért nem dorgálta meg.

De miért is dorgálta volna, hiszen az ő ötlete volt az, hogy a majmot is kivigyék a piacra.

– Jaj, apa! – kiáltott Bélus – nem vettünk Csimpinek bánánt.

– Nem vettetek? – kérdezte a mama.

– Vett ő magának – vetette oda mérgesen idősb. Béla.

– Hogy-hogy?

– Úgy, hogy valakinek a kosarából ellopta.

– Jesszus! – csapta össze a kezét az asszony.

– Hát ennek még meg kell szokni a viselkedését, mert nem szívbajos. Nagyon kell vigyázni minden mozdulatára.

– Nekem is ki kellett volna menni, de hova ültem volna?
– nézett az urára kérdően Gizi.

– Nem tudom, de ez így nem lesz jól. Én sem számoltam vele, hogy mindent utánoz, és ki is fogja szolgálni magát. Vagyis, hogy lopni is képes.

– Ne vedd a szívedre. Csak meg kell szokni. Nem lopott ő, csak elvette. Honnan tudná, hogy azt nem szabad?

– Nyilván nem taníthatták meg neki.

– Azt hittem, hogy kijön a gazdája – súgta oda nejének.

– Az is lehet, hogy messzebről szökhetett meg. Vagy ki tudja. Lehet, hogy meghalt. A jó ég tudja, hogy honnan jöhetett. De az biztos, hogy nem állatkertből, mert úgy látszik foglalkoztak vele.

Csimpinek mozgalmas volt a napja, és úgy tűnt, hogy izgalmas is. Rohant a WC-re és magára csukta az ajtót.

Gizi az utolsó pillanatban vette észre. Inkább csak sejtette, hogy nem a gyerekek mentek be a mellékhelyiségbe.

Mint egy gyakorló anya, érezte, hogy nem a megszokott mozgások veszik körül.

Az állat nesztelenül járkált, és gyorsan. Ráadásul csendben, mert nem beszélt, mint a gyerekek.

Tényleg, még a hangját sem hallottuk – villant át az agyán Gizinek, de nem ért rá gyalni.

– Bélus gyere csak gyorsan! – kiabált neki.

– Mindjárt – volt a megszokott válasz.

– Nem mindjárt, hanem azonnal!

Bélus kelleetlenül cammogott le a padlószobából, ahol az ő kis birodalma terült el.

– Mozogjál édes fiam, mintha élnél.

– Fáradt vagyok. Mit akarsz? – kérdezte unottan.

– Sajnálom, majd délután lepihensz. Eredj csak be a WC-be! – sürgette az anyja.

– Minek? – nyafogott Bélus.

– Na! Indulás!

– Bélus kinyitotta az ajtót, és elképedve látta, hogy Csimpi a WC-n ül. Mint ahogy ő, vagy akárki szokott.

– Már a WC papírt is letépte, és a belépő Bélusnak a kezébe nyomta, miközben a fenekét feléje tartotta.

– Anyaaa! Mit csináljak?

– Amit magad szoktál ilyenkor – mondta természetességgel az anyja.

Bélus finnyásan törölte meg Csimpi fenekét, mert erre aztán tényleg nem számított.

– És rendesen mosd is meg neki! – figyelmeztette az anyja.

Bélus nem tudott mit csinálni, megmosta a majom fenekét.

– Most miért kellett ezt csinálni? Az este fürdött!

– Ha azt akarod, hogy az ágyra, székre, vagy akár a szőnyegre üljön, ezt meg kell csinálni. Egyébként is egy gatyádat adjál rá, mert mezítelen fenékkal nem ülhet le sehova.

De, látod, hogy mennyi esze van! Ő maga is igényli a tisztaságot.

– Biztosan rászoktatták.

– Hát ez eszembe sem jutott – nyafogott Bélus.

– Micsoda édes fiam? Hogy az állatnak is vannak szükségletei úgy, mint neked?

Bélus szeme kitágult.

– Igazad van anyja. Most mit csináljunk?

– Azt mondtad, hogy törődsz vele! Vagy meggondoltad magad?

– Nem! Dehogy! Csak én mossam meg a fenekét?

– Hát ki gyönyörűm? Talán én?

– Nem bánám.

– Azt már nem! Te vállaltad. De ha nem akarod, akkor elpasszoljuk.

– Ne, ne! Inkább megmosom.

– Akkor nincs baj. De ehhez tudod, mi kell?

– Mi?

– Hogy tudjad, mikor szokott WC-re menni. És ez azt is jelenti, hogy nem zabáltatjuk össze-vissza, mert akkor egész nap mosogathatod. És nem fog békén hagyni, mert megszokja. Bélusnak egy kicsit rossz lett a kedve.

– Na, ne búsulj! Majd megoldjuk valahogy – vigasztalta anya.

– Megcsinálod helyettem? – csillant fel Bélus szeme.

– Már mondtam, hogy nem! Ez kizárólag a te dolgod! Nem te vállaltad? Válaszolj! Igen, vagy nem?

– Hát én... bizonytalanodott el.

– Vagy vegyünk egy játékmajmot?

– Inkább ne – sóhajtott Bélus, és Csimpi után nézett, aki szorgalmasan pakolta ki a kocsiból a ládákat és készségesen hordta be a kamrába.

– Te Bélus! Hogy ez az állat milyen szorgalmas! És ügyes – szólt apa elismerően.

– Az! – mondta Bélus csendesen.

– Mindenre be lehet fogni. Többet ér, mint egy napszámos.

– Többet – hagyta helyben Bélus.

– Hát készségesebb, mint ti vagytok! Titeket nógatni kell, de ő magától segít. Mit szólsz hozzá? – lelkendezett idősb. Béla.

– Várd ki a végét – gondolta magában Bélus, és egy kis gatyát húzott Csimpire, akinek még tetszett is. Egy darabig nézegette a virágos kis nadrágot és vigyorogni kezdett.

Az apja megdöbbsent.

– Te Bélus! Ennek ilyen virágos nadrágja lehetett az előző helyen. De hova lett közben?

– Biztos tojni kellett neki, és nem volt WC-papírja.

Ezen aztán mind a ketten jót nevettek, pedig nem is jártak messze az igazsághoz.

Még csak nem is gondolták, hogy tényleg virágmintás gatyát hordott azelőtt. Ugyan honnan tudták volna? Csak találgattak.

Béluskának megszaporodott a dolga a majommal. De nem volt mese, ki kellett szolgálni, mint egy gyereket, mert ha saját maga csinálta, annak mindig dupla munka lett a vége.

Ha reggeliztek az asztalnál, és Csimpi valami után nyúlt, Bélus határozottan rászólt, mire az állat visszarántotta hosszú karját és kivárta, hogy elébe rakjanak mindent.

De mikor a szennyes edényt odahordta Gizi keze alá, az aszszony el volt bővölve.

Leginkább a feltörlőt szerette.

Ide-oda maszatolt, és szórakozott vele.

Ha valami lecsöppent a járólapra, Csimpi azonnal szaladt a felmosóért.

Látszott rajta, hogy igyekszik mindent elsajátítani, leutánozni. Kimondottan szórakoztatta őket.

Azért azt a két szülő nehezen szokta meg, hogy egy majommal egy asztalnál étkezzenek.

– Jesszusom! – csapta néha össze a kezét Gizi.

Te gondoltad volna, hogy egy majom lesz az asztaltársaságunk? – kérdezte férjét idősb. Bélát.

– Ne is emlegesd! – legyintett a férje, aki egyfolytában abban reménykedett, hogy Csimpiért egyszer mégis csak eljön a gazdája.

A kis Bélus közben megszokta a plusz feladatokat, még a kényelmetleneket is. Este mindig együtt fürödtek, és a majom nagyon társnak bizonyult, mint mindig.

Nagy kacagások hallatszottak ki a fürdőszobából, és nem győzték őket kivárni.

Persze a gyerek hiába mosta ki a kádat, anyjának mindig utána kellett fertőtleníteni, mert még mindig irtózott az állattól.

– Azt hiszem, neked is meg kell szokni a különmunkát, nem csak a gyerekeknek – nevetgélt kajánul a férje.

– Ha nem jelentene felelősséget, már régen megszabadultam volna tőle. Vagy így vagy úgy.

Idősb. Bélának elkerekedett a szeme.

Egy ideig nézte a feleségét, aztán csak rákérdezett.

– Hogy érted a felelősséget, meg, hogy „így vagy úgy”?

– Rászoktatja a gyereket a felelősségtudatra. Megtanulja, hogy nem csak ő van a világon, és anya kiszolgálja, hogyha nincs kedve valamihez.

Nézd meg, milyen rendet csinál maga körül, nem kell semmire figyelmeztetni, noszogatni, és ráadásul kettőjük után csinálja.

Nagyon igyekszik, csak hogy megtarthassa.

Ha nem tenné, ha elhanyagolná az állatot, akkor mennie kelle-ne neki. Bélus ezt tudja, és ezért szorgoskodik.

– Akkor ez a kis vacak tényleg kész haszon! – nevetett megint idősb. Béla.

– Hát, igen, de mi lesz egy pár év múlva?

A gyerek kollégiumba megy, és ránk marad az állat minden problémájával.

– Ó addigra úgy megszokod, hogy el sem engednéd.

– Gondolod?

– Persze. Látod, hogy még hasznos is. Segítségünkre van.

– Jaj! Csak el ne ájulj tőle. Mert mindig mindent utána kell csinálni.

– Ne mérgelődj szívem. Mondom, hogy közben keresem a gazdáját.

– Ha nem lesz meg, akkor eladom. Hátha megveszi vala-ki.

A felesége elgondolkodott.

– Lehet, hogy akkor meg sajnálnánk. Egy kutyával is baj van. Főleg ha kicsi. Mindent szétrág, mindenen végiggázol, talán több kárt csinálna, mint a majom.

– Hát... több érv szól mellette, mint egy kutya mellett, az biztos. És Bélus már régóta regnál egy kutyaért.

A másik utca végében lakik valami Zsiga, és a husky kutyája. Már annyit beszélt róla, hogy nem győztem hallgatni.

– És mit mondtál neki?

– Semmit. Hallgattam, de ő mindig újra meg újra kezdte. Áradozott róla. Ezért gondoltam, hogy szeretne egy kutyát.

– Kutya helyett majom. Nem is tudom melyik a rosszabb?
– morgolódt az asszony.

– Ha láttad volna, hogy mit csinált a piacon! Az érdekes az, hogy nem rosszkodott, hanem utánozott bennünket.

Kínálgatta az árut.

– Te Gizi! Hogy ennek mekkora sikere volt!

– Látom, te már megbarátkoztál vele – mondta szemrehányón az asszony. Nem is fog ez innen elmenni soha. Meddig él egy majom?

– Ugyan már Gizikém! Nem olyan vészes ez. Csak szokatlan.

– Nem te mondtad, hogy Bélust rendre szoktatja? Helyetted elvégzi a nevelést.

Gizi rosszállóan nézett a férjére.

– Ugye nem mondd komolyan? Tán még a leckéjét is kikérdezi?

– Jaj, nem úgy gondoltam! Te is tudod.

– Na, majd lesz valahogy – sóhajtott a neje – már Kriszti sem undorodik tőle. Érdekes, hogy az állat nem is közeledik úgy hozzá. Talán megérzi, hogy ki szereti?

– Az bizony meglehet.

– Mikor hozzák a könyvet, hogy egy kicsit belekukkantsunk? Mert az állatorvos csak biztatott, de semmiféle praktikus dolgot nem mondott.

– A jövő héten benézek már hozzá, mert engem is érdekel.

– Gyere, feküdjünk le, mert mindjárt reggel lesz. Csimpi hol szokott aludni?

– Bélus lábánál.

– Biztos?

– Nézd meg.

– Azért ennek sem örülök.

– Majd csinálsz neki egy kis ágyat – nevetett most a neje, mire a férje csúnyán nézett rá.

– De tényleg! Sokkal jobb lesz, egészségesebb a gyerekre nézve, ha már egy szobában alszanak.

– Hát... én egy jobbat találtam ki.

– Mit? – kíváncsiskodott Gizi.

– Holnap szétnézek, és akkor elmondom a tervemet.

Mikor a gyerekek elmentek az iskolába, Csimpit pórásra kötötték, mint egy kutyát.

Érdekes módon nem tiltakozott, nem rángatta, cibálta magáról a szíjat. Nyilván már korábban megszokta. De idősb. Béla nem szerette az állatokat pórásra fűzni. Ezért kiállt az udvarra és bámult. Nézett erre, nézett arra, vakargatta a fejét. Aztán beugrott valami.

Bement a szerszámos kamrájába és szétnézett. Mindent talált ott, csak azt nem, ami kellett volna.

A fóliasátrakhoz műanyag csöveket használt, ezért fa nem nagyon akadt. Pedig neki az kellett volna, de nagyon.

Ugy gondolta, hogy Csimpinek épít egy házat, mert ő sem örült neki, hogy a gyerekek egy szobában alszik. Hiába feküdt a lábához, reggelre mindig a gyerek arcába lihegett.

Nézte a gazdáját, és közben néha megsimogatta.

– Hát – vakarta tovább a fejét, nagyon nehéz lesz kiszoktatni, de minél hamarabb megteszi, annál jobb lesz. Leült az asztalhoz, és papírt, ceruzát vett elő.

Lerajzolta a házat, és kiszámította, hogy milyen gerendák, deszkák kellenek Csimpik házához.

Aztán a feleségére bízta az állatot, és a lelkére kötötte, hogy senkinek ne mutogassa.

– Egyelőre ne lássák, hátha mégis eljön érte a gazdája.

– Akkor miért akarsz neki házat építeni?

– Mert nem akarom, hogy a gyerekek aludjon.

– És ha eljön érte a gazdája, akkor mit csinálsz a házzal?

– Majd jó lesz valamire.

– Ugyan mire? – nevetett az asszony.

– Lehet, hogy helyette kutyát akar.

– Lehet – hagyta rá az asszony.

– Idősb. Béla elszaladt Bandihoz a fűrészeshoz és már messziről hallotta, hogy otthon van, mert sívított a fűrész.

– Előadta, hogy ezek a faméretnek kellene neki, továbbá, hogy hol kell kifűzni, kelelni.

– Bandi nézegette egy ideig a rajzot, majd megkérdezte.

– Mikorra kell?

– Na, ezt szeretem Bandiban. Nem kérdezősködik, ha munkáról van szó, hanem azt akarja tudni, hogy mikor legyen kész – gondolta, hangosan meg csak annyit mondott.

– Tegnapra.

– Szóval sürgős – vigyorgott Bandi.

– Ahogy mondja.

– Már, csak azért kérdezem, hogy számoljak-e felárat.

Idősb. Bélának kimeredt a szeme. Erre nem számított.

– Milyen felárat Bandikám?

– Mondhatok sürgősségi díjat is.

– Miért? Melyik mennyibe kerül?

– Milyen melyik?

– Hátha gyorsan megcsinálja.

Bandi mondott egy árat, amire idősb. Bélának liftezni kezdett az ádámcsutkája.

– És ha kivárom a sorom?

– Akkor is annyiba kerül.

– Nagy franc maga, hallja-e? – szólt félig bosszúsan idősb. Béla.

– Tőlem máshova is viheti – húzott egyet a vállán. A fuvardíjat is meg kell valakinek fizetni.

– Ugyan hova vigyem? Nincs másik fűrész a faluban.

– Na ezért – válaszolt Bandi kicsit gúnyosan.

– Akkor melyik nap lesz kész?

– Majd beszólok.

Idősb. Béla kicsit megijedt.

– Inkább én jönnék el.

Bandi szúrós szemmel nézett rá.

– Tudja, meglepetés lenne. A gyerekeknek. Ha meglátja magát, azonnal kérdezősködni kezd.

– Maga tudja. Egy hét múlva jöjjön.

– Olyan soká? – kérdezte csalódottan idősb. Béla.

– Sok a munkám. Nagyon sok, és sürgős. Nem győzöm.

– Jó neked, a fene a dolgod – gondolta idősb. Béla, de nem szólt egy szót sem.

A kapuban még visszafordult.

– Egy hét múlva itt vagyok.

– Jó – hagyta rá Bandi.

Idősb. Bélus hazafelé egyfolytában morgott.

– Ha kevesebbet kocsmáznál, és többet dolgoznál!

– De így is megkeresed a magadét, mert monopolhelyzetben vagy! És hogy megváltoztál!

Már nem szimpatizált Bandival, és arra gondolt, hogy másik faluban kellene nézni valakit.

Mikor kilépett az ajtón, a szomszédban meglátta a lovakat. A Nap rásütött a szőrükre, és úgy csillogtak, mintha le lettek volna olajozva.

Egy ideig bámulta őket, és arra gondolt, hogy jobban járt volna, ha egy póni szegődik hozzájuk. Egy ló mégis csak más, mint egy majom.

Nézte a lovakat, és szinte belefeledkezett.

– Milyen gyönyörűek – gondolta.

Gyerekkorában ők is tartottak egy muraközi kocsi húzót. Meg majd minden háznál. De hol van már az, az idő! – sóhajtott, és átlépett a bicikli vázán, hogy hazakerekezzen.

Még visszánézett a jól tartott lovakra, és hirtelen meglepődött.

Zorka állt a kapuban, és gyönyörű kék szemével egyenesen az övébe nézett.

– Hát te? – kérdezte – mit csinálsz itt ilyen csendben? Nagyon szép vagy te is. Tudod?

A kutya nyugodtan nézett rá, és meg sem mozdult.

– Nahát! Ilyen csodálatos kutyát! – motyogta, majd bedugta a kerítésen a kezét.

Zorka megszagolta, és meg is jegyezte magának.

Idősb. Bélának átvillant az agyán, hogy a kutya belekap a kezébe, még sem rántotta ki. Meg akarta simogatni.

Ellenállhatatlan vágyat érzett, hogy megsimogassa. Majd szét-nézett, hogy nem hallotta-e valaki, hogy magában beszél.

Mire visszanézett, a kutya nem volt sehol. Legalább is eltűnt idősb. Béla szeme elől.

Megint álldogált egy ideig, egyik lába az egyik pedálon, a másik a földön, és combjával a vázra támaszkodott.

– Hova lett ez a gyönyörű husky? – villogott minden felé. Inkább egy ilyen kutya kellene. Ennek jobban örülnék – motyogott megint.

Ez alighanem a cigány Zsiga háza, pipiskedett befelé, de aztán elröstellte magát, és elhajtott. – Nagyon szépen rendben tartja a portáját –, gondolkodott az úton hazafelé. Kár, hogy vele nincs dolgom.

– Megbízható ember lehet – elmélkedett egyre.

Otthon elmondta a feleségének, hogy egy hét múlva összeállítja Csimpi házát.

– Na, és gondolod, hogy mindig ott fog tartózkodni?

– Nem. Dehogy. Már régen szerettem volna a ládáknak egy szellős helyet.

Gizi kérdően nézett rá.

– Csinálunk egy drót kifutót.

– Azt meg minek?

– A majomnak, hogy meg ne szökjön. Nehogy kárt csináljon valahol.

– És azzal mi lesz? Már ha véletlenül eljön a gazdája?

– Igen.

– Ma láttam egy gyönyörű huskyt.

– Szóval te is beleszerettél egy állatba. Ráadásul egy kutya.

Idősb. Béla kicsit röstelkedve hajtotta le a fejét.

– Bele. Meg aztán lesz Csimpinek egy barátja.

– Nahát! A végén egy egész állatkert lesz nálunk.

– A kutya mindig jól jön a háznál. A majom meg el lesz vele. Bélus mindkettővel szívesen játszana. Nem akarom az ágyában látni.

– Ajaj! Ezt te fogod megmondani neki!

– Majd keresek egy kis huskyt, és akkor megbékél. Belátja, hogy kutyával is, majommal is nem alhat.

Megmagyarázzuk neki, hogy a két állat vigyázni fog egymásra. Gizi jelentőségteljesen nézett az urára, és nem mondta ki, hogy mit gondol.

– Kérlek anyukám, hogy addig ne szólj a gyerekek. Majd meglátod, hogy minden rendben lesz.

– A te dolgod – emelte fel mentegetőzősként Gizi a kezét – intézd, ahogy akarsz.

– Legalább a kutya fenekét nem kell megmosnia – reménykedett.

– Majd, megtanítja a majmot is, hogy saját maga tisztogassa magát – mondta idősb. Béla kezeit dörzsölgetve.

– Hát erre befizetek!

– Te csak bízd rám a dolgokat. Kigondoltam én mindent. Felesége rá is hagyta. Bele sem szólt többet, és már alig várta, hogy készen legyen a ház, meg a kifutó.

– Nagyon kíváncsi volt az egész ötletre, bár tamáskodott, hogy sikerülni fog, de nem akarta elrontani az ura kedvét.

Egy hét múlva kész lett a megrendelés, mert Bandi sokat adott a látszatra.

Idősb. Béla örvendezett.

– Borralaló nincs? – kérdezte Bandi, és a megrendelő nem tudta, hogy komolyan kérdezte-e.

– Kifizettem az árát. Amennyit kért – mondta félig boszszúsan idősb. Bélus.

– Jól van, csak vicceltem – veregette hátba Bandi, miközben megjegyezte magának, mert, nagyon is komolyan gondolta.

Idősb. Béla is beugrott, hogy még a fele sem vicc, és rossz érzése támadt.

Már mástól is hallotta, hogy Bandi kezd elszemtelenedni, és nem is gondolt rá, hogy a kocsmában már régen beszéd tárgya. Ő nem nagyon járt a kocsmába, csak ha árut rendeltek tőle. Mikor a fia hazaért az iskolából, nem győzött ámuldozni, és kérdezősködni.

– Apa mi lesz itt? Mit csinálsz?

– Majd meglátod, ha kivárod a végét. De segíthetsz is, ha akarsz.

Sőt! Örülnék neki.

Béluska közben gyanút fogott.

– Csak nem akarod bezárni Csimpit?

– Hát... gyorsan jár az eszed – vágta rá az apja – de nem akarom ne félj, csak lakhelyet csinálok neki.

– Tudtam, hogy utálad!

– Ugyan Béluska! Miket beszélsz! Akkor már régen elpasszoltam volna.

– Akkor miért zárod ide ki?

– Először is, mert nem fogsz vele aludni! Ebből nem engedek! Másodszor meg szeretnék neki egy játszótársat.

– Másik majmot? – kerekedett el Béluska szeme.

– Na, még csak az kellene! Egy huskyt!

Béluska egyik ámulatból a másikba esett. Apja nyakába ugrott, és úgy szorgoskodott, mintha fizették volna érte. Segített apjának a ketrecet megcsinálni.

Idősb. Bélusnak már három „hátramoszdítója” akadt, mert nehezen értették meg, hogy mit akar. Nem győzött magyarázni.

Aztán a lánya Kriszta is beállt, mert örült, hogy a majom nem lábatlankodik a lakásban.

– De mi lesz vele télen? Megfagy idekinn!

– Egy jó meleg házat készítünk, meg felöltöztetjük. De ha így is fázik, akkor beteszünk egy darab csövet, amin a meleg víz a főlaházból átmegy, és majd hozzábújik.

– Ennyit dolgozni! Miért csinálad ezt apu?

– Miattad. Kedvedben akarok járni.

– Remélem jó tanulással viszonzod. Azt szeretném, ha még egy nyelvet megtanulnál.

– De apa! Már kettőt tanulok!

– Az a jó. Van, aki hét nyelven beszél.

– Ugyan már! – nevetett Bélus – az csak a mesében van.

– Nem az!

– Hát itt a faluban biztos nem!

– Dehogynem! A könyvtáros.

Béluska eltátotta a száját.

– Komolyan mondod? Nem is látszik rajta.

– Tudod fiam, az okos ember nem dicsekszik feleslegesen azzal, amit tud, csak a buta ember, hogy elfedje, amit nem tud. Egy hét múlva cakli-pakli kész lett a kifutó, a majomházzal együtt.

– Már csak egy kis huskyt kellett keresni – vakarta a fejét a papa.

Attól nem tartottak, hogy a kutya majd kitúrja Csimpit a házból, mivelhogy nem szerette a meleget.

Ráadásul idősb. Bélus egy fát sehogy sem tudott kikerülni, így a kifutóba belógott egy vastag ág.

Igaz, nehezen tudta lekeríteni, de végül sikerült, és az ágra is csinált egy kisebb házikót.

– Ez lesz a nyári lak – nézte elégedetten munkáját.

– Nagyon kedvébe akarsz járni a két majomnak – mondta Kriszta kissé epésen.

– Milyen két majomnak? – nézett rá anyja meglepődve.

– Hát Bélusnak, meg Csimpinek.

Az anyja megfenyegette a mutató ujjával, miközben csóválta a fejét. Nem szerette a gyerekek között az ellentétet, az acsarkodást.

– Szerencsére kis Bélus olyan izgatottan figyelte az eseményeket, hogy meg sem hallotta nővére gúnyos megjegyzését.

Idősb. Bélus megint felkereste az állatorvost, és előadta újabb kívánságát.

Az orvos meglepődött.

– Azt hittem a majomtól akar megszabadulni.

– Csak barátot akarok neki szerezni, mert nem szereti a feleséget, ha a gyerekhez ennyire ragaszkodik.

A husky majdnem annyiba került, mint a majomház és a kifutó anyaggal, mindennel együtt.

Mikor a kiskutya megérkezett, mindannyian izgatottan lesték, hogy mi lesz ennek a vége. Nem dolgoztak-e hiába?

A kutyus úgy remegett, mint a nyárfalevél.

Csimpi azonnal hosszú karjaiba fogta, és magához szorította.

Úgy dédelgette, mintha a saját gyereke lett volna.

Az, először megnyugodott, de egy idő után igyekezett a majom kezéből kiszabadulni. Melegnek bizonyult a pótmama szőrzete, de talán inkább a szorítása.

Csimpi nem akarta elengedni. Ebből aztán állandó civakodás lett.

A pótmama ragaszkodott a kutyushoz, az meg szabadult volna tőle.

Egyszer úgy felmérgeztette, hogy rávicsorgott. Majd ez többször is megismétlődött.

A kis Bélus ennek nem örült.

– Apa mit csináljunk? Ezek örökre megharagszanak egymásra. Csimpinek nagyon kell valaki, akit ölelgethet, vagy aki őt ölelgesse. Kell neki a testi kapcsolat, különben bizonytalan. Te nem így látod?

– Hát van benne valami. Ha nem is testi kapcsolat, inkább az érintkezés.

Kis Béla apjára bámult, de az nem folytatta.

– Tudom már, hogy mit csinálunk!

– Jaj, nekem! Mit találtál ki már megint?

– Veszünk neki egy plüss majmot, és olyan színűt, mint az ő pofája.

Hátha gyerekekre vágyik.

A papa meredten nézte fiát, és nem értette, hogy miért nem találta ki ezt ő, még a lelegején.

Csimpinek megvettek egy bébi nagyságú majom bábút, és a dobozt elébe tették.

Először csak bámulta, majd mintha engedélyt kért volna, mindenkire kérdően nézett.

– Nyisd ki! A tied! Rajta! – biztatták.

A csimpánz kinyitotta a dobozt, és valósággal kikapta belőle a plüss bábút. Magához szorította, és kiszaladt az udvarra. Innentől kezdve el sem engedte, és Topit, a kutyust békén hagyta.

Már éppen ideje volt, mert jócskán megnőtt. Már nem az a tehetetlen, pátyolgatásra szoruló kis állatka volt. Kezdett Csimpi ellenfelévé válni, de csak akkor, ha a majom minden áron abajgatta. Egyébként megvoltak egymással.

A csimpánz már nagyon otthon érezte magát, és egyik házból a másikba szaladgált. Ha felmértesítette Topit, akkor felszaladt a faágon lévő házába. Topi, meg letről vicsorgott rá.

Csimpit többször is bezárták a kifutóba, ami nem tetszett neki. Ezt úgy hozta gazdáik tudomására, hogy mikor a lakatot rázárták, a kerítésbe kapaszkodva szomorúan egy helyben állt, és sokáig nem mozdult.

– Sajnálom Csimpi – mondta ilyenkor idősb Bélus, mert általában az ő feladata volt elzárni az állatokat – de el kell mennünk, és nem nagyon bízunk meg benned.

De a majmot nem véletlenül tartják okos állatnak.

Egy alkalommal –, mikor a házigazda bezárta –, Topival együtt ott álltak a kerítés mellett.

Csimpi meghúzta a kutya farkát, és már fel is futott a kerítésen, nehogy Topi belekóstoljon.

Persze a kutyas visított egyet, mire a gazda visszafordult, miközben a zsebbe tette a zár kulcsát.

– Mit csinálsz te? – kiabált rá a majomra, mert Topit jobban kedvelte. Aztán ujjáival benyúlt a kerítésen, hogy Topit kicsit megsimogassa.

Jól van, ne keseregj, nem sokára visszajövünk, aztán kiengedlek – mondta neki vigasztalásul.

Csimpi erre számított. Ezalatt villámgyorsan kivette gazdája zsebéből a zár kulcsát. De olyan óvatosan, hogy az semmit nem vett észre.

Mikor a család elvonult, elővette, és kizárta a kifutó ajtaját. Szabadok voltak.

Aztán fogta a kulcsot, felvitte a felső házába és a párnája alá dugta.

Ahogy a gazdáék visszajöttek, nyitotta volna ki a kifutó ajtaját, de sehol nem találta a kulcsot.

Mérgelődött egy ideig, majd elővette a pótkulcsot.

Nem értette az egészet. Mind a két állat a helyén volt.

Persze, mert Csimpi már akkor tudta, hogy jönnek, mikor még a sarkon jártak. Neki semennyiből nem tartott a fára felfutni.

Megfogta a kutya nyakát, és erővel a kifutóba húzta. Majd becsukta az ajtót, de csak akkor, mikor már a kerítés tetejéről nézett le, nehogy Topi belekapjon.

Idősb. Béla azt hitte, hogy elveszítette a kulcsot, és egy kicsit bosszús lett. De nem szólt senkinek. Végül is az állatok a kifutóban várták, hogy kiengedje őket.

De még jobban meglepődött, mikor a zárat nyitva találta.

– Nem zártam volna be? – csodálkozott.

Ezután nagyon odafigyelt, de Csimpinek ez már nem okozott gondot. Ki-, és bezárta az ajtót, a tudta nélkül. Csak Topival akadt egy kis gondja. Az istennek sem akarta megszokni, hogy ha jönnek a gazdáék, akkor vissza kell menni a kifutóba. De a végén ő is felismerte a praktikát, vagy nem akart a majommal civódni. Egész egyszerűen megszokta, hogy mikor kell „bevonulni”.

Egy éjjel Csimpi úgy döntött, hogy falunéző körútra indul. Topi vakkantott utána, de ő mit sem törődött vele. Fáról fára ugrált, de mindig úgy, hogy senki ne lássa meg.

Aztán egyszer majdnem rajta vesztett, mert egy kocsmából jövő dülöngélő ember meglátta.

Először nem hitt a szemének, és azt gondolta, hogy többet nyalkalt a kellesénél.

Hanem máskor is észlelte a majmot, és ordítózni kezdett. Csimpi –, mint aki ráérezett a veszélyre –, gyorsan eltűnt a fák ágai között.

Kovács Jóska az italos ember visszaroht a kocsmába, és elmesélte, hogy találkozott egy majommal.

Jól kinevették.

– A múltkor meg azzal jöttél, hogy a szomszéd faluban megöltek egy fiatal lányt – mondta neki egy cimborá. – Kevesebbet igyál, mert rosszakat álmodsz.

A pityókás ember megsértődött.

– Vedd tudomásul, hogy tényleg megöltek egy lányt! És a majmot is láttam! Inni ittam, de nem annyit, hogy ne tudjam, mit beszélek.

A kármentőnek támaszkodó egyik ember igazat adott neki.

– Én is hallottam a hírt. Csakugyan megölték a lányt, de nem egyet, hanem kettőt. A majmot viszont nem láttam. Erre felbolydult a kocsmá, és két pártra szakadt. Az egyik fele állította, hogy megölték a lányokat, a másik fele meg azt, hogy nem. A majomról szó sem esett.

– Honnan veszitek, hogy megölték őket? Csak nem találják. Biztosan megszöktek otthonról, és beálltak valami könnyű munkára –, szólt bele egy harmadik gúnyosan.

Ezen jót nevettek.

– Na, eredj haza, mert úgy látom tényleg sokat ittál – mondta neki a kocsmáros.

Jóska szégyenkezve elindult, és mérgeződött, hogy senki nem hitt neki. Pedig ő olyan embertől hallotta, aki egy rendőrrel közeli kapcsolatban állt.

Óvatosan lépkedett az úton és állandóan a fákat figyelte.

A túloldalon Bandit, a fűrészt látta, ahogy a kocsmá felé igyekezett. Szólni akart neki, de aztán meggondolta magát.

Mikor Bandi belépett a kricsnibe, meglepődött, hogy milyen jó hangulat fogadta.

– Mi történt itt, hogy mindenkinek olyan jó kedve van? – kérdezte a kocsmárost.

– Kovács Jóska azt állította, hogy a szomszéd faluban megöltek két lányt, meg hogy látott egy majmot az utcán. Ezen megy a vita, meg az évődés.

Bandi kényszeredetten nevetett.

– Biztosan megint alaposan felöntött a garatra.

– Én is mondtam neki, aztán haza is küldtem, de egyre erősködött – nevetett a kocsmáros.

– Milyen majomról zagyválhatott ez? – törte az agyát, de nem kérdezett semmit.

A múltkor a Béla... csak nem majmot tart? Mert nem mondta meg, hogy minek rendelte azt a sok fát – agyalt tovább, és fel-tűnően csendesen álldogált.

– Mit állsz ott komám? Már régen jártál itt. Gyere, ül le közénk – invitálta egy ugyancsak kapatos ember.

Bandi szót fogadott, és leült a szíves kínálásra.

– De csak egy kicsit, mert sietek – mondta, és tényleg egy pohár sör után már fel is állt, hogy induljon.

– Hová sietsz olyan nagyon? Mostanában olyan keveset látunk. Csak nem nőszültél meg? – viccelődtek vele.

– Á! Dehogy! Majd bolond lennék!

– Ne beszélj! Én láttalak egy fekete hajú lánnyal.

Bandi mintha megrémült volna.

– Hol láttál? – kérdezte majdnem ijedten.

– Mit vagy úgy betojva? Nem tilos az! Te még udvarolhatsz, nem vagy házas. Vagy igen?

– Nem dehogy! Mondtam már! – szabadkozott Bandi zavartan.

– Mi van veled? Mintha szégyenkezniél – vágta hátba az egyik koma.

– Semmi, csak elfáradtam. Meg holnap korán kelek. És ma is van még egy kis dolgom.

Na jóccakát! – mondta, és tényleg kilépett a kocsmá ajtaján.

Kint elővette a zsebkendőjét, és alaposan megtörölte izzadt homlokát. Rohant haza.

– Szóval, már beszélnek róla – verte ki újra a verejték – akkor még ma el kell tüntetnem – gondolta, és megszaporoázta a lépteit. Alig várta, hogy hazaérjen. Egész úton villogott, hogy nem kíséri-e valaki.

Mikor belépett a vaskapun, nekitámaszkodott, de már minde-
nütt csorgott róla a víz. Álldogált egy ideig, fülelt, de nem hal-
lott léptekeket.

Lassan még résnyire nyitotta, kidugta a fejét, de az egész utcá-
ban egy árva lelket sem látott.

– Nem kísért senki – sóhajtott fel megkönnyebbülten.

Felment a lakásba, és levetette a ruháját. Elővett egy zacskót,
amiben egy nadrág, ing, és cipőbe gyúrt zokni volt begyömő-
szölve.

Az ingen és a nadrágon megszáradt vérfoltok éktelenkedtek, de
nem törődött vele, magára kapkodta. Majd lesietett a műhely-
be, és kinyitott egy álcázott ajtót.

A lány betömött szájjal, megkötözve feküdt egy pricscsen.

Bandi fölébe hajolt, és hirtelen felszaladt a vérnyomása, hogy
még mindig él. Rebegett a szemhéja.

Tétlenül nézett szét, majd a keze ügyében lévő kalapáccsal
fejbe vágta.

A kiloccsanó vér és agyvelő ráfröccsent. Ettől még idegesebb
lett.

Várt egy kicsit, pedig tudta, hogy a lányból már elszállt az élet.

– Na, végre! Ez nehezebben múlt ki, mint az előző –
bosszankodott.

Leporolta a véres ruhát, becsukta a halott lányra a szekrényaj-
tót, és visszament a lakásba átöltözni.

Elővette a konyakos üveget, és alaposan meghúzta.

– Majd holnap elintézem – gondolta – most nem merek
fűrészelni.

Aztán kiment a teraszra friss levegőt szívni. Vitte magával a
konyakos üveget, amibe bele-belekortyolt.

Az éjszaka csöndjében egy madár felsikoltott, majd furcsa ne-
szezés hallatszott.

– Biztosan egy ragadozó elkapta – gondolta, és visszament a házba. Valósággal lopakodott, mintha betörő lenne. Ruhástól dőlt le, és a konyaktól el is aludt.

Zorka panaszosan felvonított, de Bandi úgy horkolt, hogy nem hallotta.

Zsiga megszimogatta, majd megpaskolta a hátát, hogy megnyugodjon.

– Mit gondolsz, ki ment el? – kérdezte tőle – pedig tudta, hogy nem kap választ. De azt is tudta, hogy valaki meghalt a közelben.

Másnap Bandi kiiktatta a csengőt, és kiírta a kapura, hogy elromlott, de csak délután tud kuncsaftokat fogadni, mert sürgős munkája van.

Csak egy, ember nézte meg a kitűzött cédulát, és az sem azért, mert munkát vitt.

Mikor Zsiga kinyitotta a kaput, Zorka egyenesen odarohant.

Lent sivított a fűrészgép, de most valami más hangot bocsájtott ki.

A szomszéd nézte a papírt, majd a kutyáját, aki nyüszített, és húzta a gazdája kabátujját.

– Nem mehetünk be – magyarázta neki védekezésképpen – látod, hogy ki van írva.

Hiába dörömbölnék, nem hallaná, meg nem is engedne be. De milyen okkal mennénk be egy rossz szomszédhoz? – nézett kérdően a kutyájára. Az, mintha megértette volna.

Aztán elindult a saját portája felé, de a zsigereiben érezte, hogy valami nincs rendben.

Zorka egyre csak a kezét nyalogatta, és mind a ketten izgatottak voltak. Gazdája és kutyája majdnem ébren töltötték az éjszakát.

Többször is kiment a lovakhoz, Zorka meg várakozón nézett rá.

Csimpi az első kirándulása alkalmával igen csak jól érezte magát. Sok mindent felfedezett, és jól szórakozott.

Azért arra vigyázott, hogy senki ne lássa meg. Mintha félt volna az emberektől.

Kiugrálta magát, minden udvarra bejutott, ahol érdekeset látott, aztán visszament a kifutóba, ahol Topi feküdt, és csak az egyik szemét nyitotta ki. Azt is csak azért, mert a majom furcsa szagokat hozott magával.

A kutyának olyan a szaglószerve, hogy ötszázszorosa az emberének. És amit egyszer megszagol, azt tárolja.

Csimpi tovább „kutyálkodott” – ami meglehetősen furcsán nézett ki, mivel a kutya nyugodtan viselkedett. De soha nem felejtette el bezárni a kifutó ajtaját.

Topi egy nap csak egyszer kapott enni, így este már nem nagyon ügyeltek rájuk. A majomnak meg annyi esze volt, hogy az ágon lévő fenti kisházba kirakta a plüss majmot, mintha ő feküdné ott.

Jól becsapta a gazdáit, akik nagyon elégedettek voltak a kifutó, és a házak ötletével.

Soha egyiknek sem jutott eszébe, hogy sötétedés után szólítsák, vagy zavarják az állatokat. Örültek, hogy nyugodtan feküdtek.

Topinál egyértelmű volt a nyugalom, de Csimpinél... A kis „gazember” önállósította magát. Kicsapongó életet élt.

Gazdáinak őt még nem sikerült megismerniük, hiába hitték.

A majom, ahogy rájött a szökés módjára, szinte valamenynyi udvart meglátogatott.

Éjszakánként szokatlanul, és egyszerre ugattak a kutyák. Legalább is abban az utcában, ahol Csimpi bóklászott.

De, gyorsan megtapasztalta, hogy melyik portán tartózkodik kutya, és milyen.

Egy kiránduláson egy házban az egyik éjjel, hihetetlen módon összebarátkozott egy kis kölyökkutyával. Megölelgette, megszorongatta, mint annak idején Topit, és a kis állat még örült is neki.

Ettől kezdve minden éjszaka megjelent nála, és jót játszottak.

Csimpi bukfencezett, és kergetőzött a kutyussal, aki örvendezve vakkantott, szaladgált utána. Így fejezte ki, hogy tetszik neki a társaság, a játék.

Egy alkalommal Lajos gazda felfigyelt a kutyus játékára, és szokatlannak találta a nagy viháncolást.

Összekapkodta lábán a hálóingét, és kilépett az ajtón a zseblámpával.

A majom azonnal a fán termett, de a kutyus ugrált felfelé, mintegy jelezve gazdájának, hogy hol kuksol.

A gazda odavilágított a lámpával, és Csimpi az utolsó pillanatban tudott meglépni. De a gazda elkapta egy pillanatát, ahogy hosszú karjaival ágról ágra ugrált.

– Azanyját! Ez egy majom volt! Hogy kerül ide egy majom? – lamentált hangosan – mégis csak igaza lenne a részeges Jóskának?

Csimpi, még mindig tartott az idegen emberektől, és jó okkal. Csak otthon érezte magát biztonságban. De mivel Béluska ágyából kipaterolták, hát keresett magának szórakozást.

A házak udvaráról kezdtek eltűnedezni egyes ruhadarabok, meg félig megrágott gyümölcsök heverték szanaszét.

A faluban suttogva terjedt a hír, miszerint éjszaka majom látogatja a házakat.

Persze továbbra sem hitte el senki, mert hogyan is került volna a faluba egy majom?

Csimpi a két házát telerakta az ellopott ruhadarabokkal. Csak a színesekkel, mert azok tetszettek neki. De nem sokáig, mert a száradni kirakott ruhákat a biztonság kedvéért este beszédtek, akár hitték a majom meséjét, akár nem.

Persze az okosok ezután is kacsának tartották, és úgy gondolták, hogy valami akrobata tolvaj látogatja éjjel a házakat, aki a fákon keresztül jut be az udvarokba.

Csak azt nem értették, hogy miért a színes ruhák tűntek el. Meg a megrágott, eldobált gyümölcsöket sem értették.

Bandi füléhez is eljutott a hír, és megrémült.

– Most mit csináljak? – töprengett, nem merem eltüntetni a hullát, nehogy rajta kapjanak, de olyan iszonyatos szaga van, hogy nem lehet kibírni.

A fűrészes gondban volt.

Aztán maszkot tett az arcára, és több zsákba is bebugyolálta a testet. Persze, így is szaglott. Kénytelen kellelten beüzemelte a hűtőládát, amibe a disznókat akarta tárolni, levágás után.

Rendesen megdolgozott az ide-oda cipekedéssel.

Miután beletette a testet a hűtőládába, már nem bűzlött. Főleg mikor már csonttá fagyott.

Bandi szűkölt, hogy nem-e utána szaglászni, mert ő sem hitte a majom-mesét, de nem nyugodott meg.

– Valaminek kell lenni, az biztos, mert én is észleltem valami szokatlant, csak azt nem tudom, hogy mit – agyalt erősen, de nem jutott egyről a kettőre.

Egy ideig nem ment sehová. Néha benézett az ivóba, de csak rövid időre.

Várta, hogy mire fejlődnek a dolgok.

Csimpit egy véreb pitbull kis híján megszabott, és ettől úgy megijedt, hogy egy időre felhagyott az éjszakai kirándulásokkal.

Aztán, mint minden csoda, ez is három napig – esetleg egy kicsivel tovább – tartott.

Mindenesetre addig, míg Csimpi meghúzta magát. De aztán a kíváncsiság úrrá lett rajta, ám a kutyás házakat nagy ívben kerülte.

Továbbra is kijárt éjszakánként gazdái tudta nélkül, de most a legelőn hagyott tehének, és lovak keltették fel az érdeklődését.

Lovagolni tanult. Persze ez sem ment simán, mert egy-egy ló bevadult, és hirtelen vágtaiba fogott.

Csimpi úgy vágódott le a ló hátáról, mint mikor az asztalra hullott száraz falevelet a szél lefújja a földre.

A majom ennek ellenére jó játéknak tartotta, de egyszer olyan rosszul kapaszkodott meg egy ló sörényében, hogy félig lógott a földön, a ló húzta, aztán jól megrúgta.

Megint vereséget szenvedett.

A lovaglás egészen másnak tűnt, mint a fáról fára csimpaszkodás.

Egy ideig ismét jól viselkedett, és nyalogatta a pata okozta sebet.

Idősb. Béla és fia nem győzött csodálkozni, hogy milyen rendes lett.

Az enivalóért sem rohant, mint máskor.

– Biztosan öregszik és lustul – állapította meg a papa.
A gyerekek a nyár hátralévő részét táborokban, nyaralással töltötték. Így a szülők látták el az állatokat.

– Azt hittem nagyobb gondot okoznak – mondta feleségének a ház ura –, de ki lehet bírni őket.

Megetették, megittatták őket, és nappal egy kicsit még foglalkoztak is velük. Néha beszéltek hozzájuk.

A férfi összesöpörte, ami az állatok hátulján kijött, csak az nem tűnt fel neki, hogy mind egyforma, és kevesebb is, mint szokott.

Eszébe sem jutott, hogy Csimpfi szokásai megváltoztak, és az izgalmas kalandtól a kis falusi éjszakában szórta szét végtér-mékét. Csak a kutyus potyogtatott az udvarban.

Leginkább ahol rájött, amit az utcán kóborló kutyák igen csak sokáig szaglászta. Érezték rajta a majom szagot, ami idegennek tűnt számukra.

Az emberek, megjegyezték néha, hogy milyen rendetlenek lettek a gyerekek, hogy az utcán végzik a dolgukat.

***

A határ menti kis faluban, a kocsmán kívül nem akadt más szórakozó hely, de még kultúrház sem.

A kocsmárosnak meg sem fordult a fejében, hogy „bulit” rendezzen a fiataloknak, mert egyébként megtalálta a számítását, a betérők italfogyasztásával.

Így is elég nagy gondot jelentett neki, a sok keresztelő, névnap, házasságkötés alkalmából megrendezett ebéd, vagy vacsora. Nem beszélve arról, hogy ilyenkor mindig ki kellett írni, hogy „Zártkörű rendezvény”.

Hát hogy nézett volna az ki, hogy az előkelő ünneplő társaságot illuminált napi ivók zavarják?

Hanem, a rettentő nagy eszével rájött, hogy egy kis helyiséget leválaszt a napi betérőknek, hogy azért meg ne sértődjenek. Meg aztán mi lett volna, üres napokon nélkülük?

Nyáron egy sörkertet csináltatott az udvarra, amivel nagy sikert aratott.

Előfordult – és egyre gyakrabban –, hogy azt is lefoglalták leginkább kis férfi csoportok, valamilyen összejövetel alkalmával. Végül a napos vendégek jártak a legjobban, mert kiszorultak az utcára a kocsmá elé.

Legalább friss levegőt szívtak.

Először a fának, falnak támaszkodtak. Félfenékkel az ablakpárkányra ültek, míg a kocsmáros ki nem rakott egy asztalt és padokat. Leginkább nyáron.

Ilyenkor rohangálhatott, és először be kellett fognia a családot, majd alkalmi felszolgálókat állított be.

Az alkalmi felszolgálók mindig szívesen vállalkoztak, mert borralaló is ütötte a markukat, meg hirtelen munkahelyük is lett. Illetve csak munkájuk, és az is alkalmi. De aztán szinte állandóvá vált, mert „fejlődött” a kocsmá.

Eleinte a kocsmárosnál kellett rendezni a számlát, de aztán felírta, hogy melyik asztalnál mit rendeltek, és a felszolgálóra bízta.

Végül megunta a firkálgatást, és a fogyasztással egy időben kellett a fizetést is megejteni.

A kocsmáros ugyan többet ugrált, megszorodott a dolga, de a pénze is.

Már épült a ház toldaléka, ahová biliárdtermet tervezett, zenegéppel.

Az emberek többsége nem nézte jó szemmel, mert felbolydult a kis csendes falu, és már nem is lehetett csendesnek mondani. Csakhogy ezt előre lehetett látni, mert minden változik, és az emberek szívesen szórakoztak, élvezték a társaságot.

A templomban nem lehetett sem inni, sem beszélgetni, hát hova is mehettek volna? Ha máskor nem, hát hét végén.

Bandi továbbra is megmutatta néha magát az ivóban, de nem sokáig maradt.

– Hova sietsz? Se asszony, se gyerek! Nincs, aki hajtson. Gyere, ülj már le egy kicsit beszélgetni – invitálták, de ő nem állt kötélnek.

Tudta, hogy első kérdésük az lenne, hogy „...mikor nősülsz már meg...”

Valahogy ezzel a kérdéssel mindig zavarba lehetett hozni. Ezt nem akarta, mert úgy sem tudott volna rá kielégítő választ adni. Csak arra ügyelt, hogy néha lássák a kricsniben. Aztán beült a kocsiba, és áthajtott a másik faluba, ahol sokkal nagyobb élet kínálta magát.

Ott a kocsmá mellett egy presszó is működött, amit színvonalasabbnak, kulturáltabbnak lehetett mondani.

Szólt a zene, fagyaltot mértek, és nem csak tölcsérbe, hanem kehelybe is.

Az asztaloknál a vendégek gyorsan váltották egymást, és egy asztalhoz idegenek is leülhettek, ha üres szék akadt.

Bandi szerénynek, illedelmesnek, jó megfigyelőnek, inkább sunyinak tűnt.

De ki az ördög, és miért is figyelt volna rá, mikor nem keltett feltűnést.

Néha odament a zenegéphez, és bedobta a fémpénzt. A lemez leugrott, és már szólt is a melódia.

Aztán visszaült a helyére, és mutyiban figyelte a reakciót.

Ha valamelyik lány sóhajtozott, vagy lelkendezett a zene hallatán, mert éppen a kedvenc dala szólt, akkor azt kiszúrta magának.

Most is azt tette. Bedobta a gépbe a pénzt, és szólt a zene. Közben ücsörgött a pohár söre mellett, és mintha semmi nem érdekelné, bámult a semmibe.

Azt azonban nagyon is megfigyelte, hogy melyik nő jajdul fel, meghallva az ismert dalt.

Az egyik asztalnál ketten ültek, és mind a kettő, fekete hajú lány nagyon ficáncolt. Látszott rajtuk, hogy szeretnének táncolni, de hát ez nem az a hely volt.

Bandi végiggondolta magában a dolgot. Azt remélte, hogy az egyik talán kimegy a mosdóba, és akkor kapcsolatba tud lépni a másikkal.

Szinte hihetetlen módon bejött a számítása.

A két lány közel ült hozzá, így hallotta a beszédüket.

– Ki kell mennem. Jössz te is? – kérdezte az egyik.

Bandi felállt, rá sem nézett a lányokra, és megint bedobott egy érmét a zenegépbe.

– Jaj most ne menjünk! Ez a szám olyan isteni. Meg akarom hallgatni.

– De én már nem bírom – türelmetlenkedett barátnője.

– Akkor menj egyedül. Majd én utána megyek ki, ha visszaértél.

A másik lány rántott egyet a vállán, de úgy gondolta, hogy legalább a helyüket nem foglalják el.

– Látom, tetszenek magának ezek a dalok – szólította meg Bandi, csak úgy mellékesen.

– Igen! – lelkesedett a lány.

– Táncolni is szeret?

– Nagyon! Csak itt nem lehet.

– Én tudok, a közelben egyet ahol lehet.

– Tényleg? – csodálkozott a lány.

– Ha akar, eljöhet, elviszem. Kocsival vagyok.

– De a barátnóm...

– Majd ellesz valahogy, vagy hazamegy.

– Kint várom. Ha tényleg szeret táncolni, jöjjön utánam – mondta határozottan, és elindult kifelé.

A lány egy darabig hezitált, várta a barátnőjét, hogy visszajöjjön, de nem győzte cérnával.

– Majd észreveszi, ha nem leszek itt. Legfeljebb egy kicsit megharagszik. A múltkor ő is otthagytott engem egyedül. Most visszakapja – gondolta.

Gabi felállt, de azért nézte a társát, hogy nem jön-e már. Nem akarta a pasit elszalasztani.

Aztán úgy gondolta, hogy rábeszéli, vigyék magukkal a barátnőjét is.

Bandi kint ült a kocsiban egy félreeső helyen, és ő meg az ajtót figyelte.

– Mikor jön már ez a szuka? – türelmetlenkedett.

Annyira beindult, hogy más sem járt a fejében, csak, hogy a lányt elcsalja.

Eszébe sem jutott, hogy az előzőt a mélyhűtő ládájában jegeli. Még csak rá sem gondolt, hogy mi lesz vele.

Végre megjelent a lány.

Felsóhajtott, hogy egyedül jött ki. Kiszállt a kocsiból, és odaszólt neki.

– Itt vagyok, itt várok magára.

A lány szinte szaladt a kocsi felé. Bevágódott az anyósülésre.

– Kérdezhetek valamit?

– Persze.

– A barátnőmet nem vihetnénk magunkkal? Ő is szeret táncolni.

– Őt már elvitték – nevetett kissé erőltetetten a férfi.

A lány nagyot nézett.

– Elvittéééék? Hová?

– Az előbb láttam hátul kimenni egy férfival.

– Nahát! Ezért nem akart ez jönni. Én, meg mint egy hülye ott várok rá.

– De miért nem mondta, hogy pasija akadt neki?

– Nem akarta magát megbántani. Majd legközelebb bocsánatot fog kérni.

– Biztos vagyok benne – erősködött a lány.

– Indulhatunk? – kérdezte nyugodtan, miközben majd szét pattant az feje, és idegesen figyelte az ajtót.

– Ühüm. Merre megyünk?

– Majd meglátja.

– Titok?

– Titok. De inkább meglepetés.

Cirok András vagyok. De szólítson Bandinak. Így szoktam meg. Aztán ez barátságosabb is.

Magát hogy hívják?

– Kocsis Gabi.

– Na, Gabi, akkor ma jót fogunk szórakozni.

– Remélem is!

- Kér egy kis piát?
- Nem is tudom. Ittam már egy sört.
- Egy korty nem árt meg. Annál jobb kedvünk lesz.
- Nem bánom – adta meg magát a lány.
- Nem baj, ha előre iszom belőle?
- Á dehogy! – nevetett a lány felszabadultan, miközben

arra gondolt, hogy ha a pasi iszik belőle, akkor ő is nyugodtan ihat, mert nincs benne semmi, amitől tarthatna.

Egyébként is olyan kedves és megnyerő – nyugtázta magában. Bandi a szájára vette az üveget, de szorosan összezárta, mielőtt egy csepp is lecsúszott volna a torkán. Aztán meg is törölte, majd odanyújtotta a lánynak.

Gabinak olyan jó kedve lett, hogy alaposan meghúzta.

- Nehogy berúgjon nekem! – figyelmeztette Bandi.
- Ugyan már! Egy kortytól? – és még egyet húzott rajta.

Ahogy a férfiak szokták.

– Most látom, hogy mennyi gyűrű díszíti az ujjait. Mindig ilyen sok mütyürt hord?

- Mindig. Már megszoktam.
- De nem arany, ugye?
- Dehogynem! Mi az, hogy! Nem látszik rajta? Még a bokámon is hordok.
- Maga aztán jól feldíszítette magát.
- Hát inkább ezek, mint a sok kence.
- Milyen kence? – kérdezte a férfi, mint aki nem érti.
- A krém, meg rúzs, meg szemfesték.
- Nem is szokott ilyeneket használni?
- Nem én! Minek?
- Igaza van. Maga anélkül is vonzó.

A lány önfeledten kacagott, és úgy viselkedett, mint aki hangulatjavítót ivott volna.

Bandi megjegyezte.

– Maga igen jókedvű lány. Ugye nem ettől az egy korty italtól ilyen vidám?

– Nem tudom. Nem vagyok egy fancsali képű, de most tényleg jól érzem magam. Meghúzhatom még egyszer az üveget?

– Persze! Még többször is.

– Akkor ide velem!

Bandi örömmel nyújtotta át a szeszes üveget.

– Tulajdonképpen mi ez? Egy kicsit mintha keserűnek érezném.

– Unicum. Annak kesernyés egy kicsit az íze.

– Hú, az finom ital – kapta ki a férfi kezéből az üveget, megint jó nagyot kortyolt belőle. Aztán megtörölte az üveg száját.

– Milyen különös lány maga – nézett rá oldalról Bandi.

– Miért? Mert jó kedvem van?

– Dehogy! Volt egy barátom. Az is ilyen különc módon viselkedett. Ha kiflit vásárolt, a csücskét mindig letörte.

– Adott a madaraknak is?

– Á! Eldobta. Persze, biztosan megtalálták és felcsipegették. De nem is ezt akarom mondani.

– Hanem?

– Tudja-e, hogy miért dobta el a kifli végét?

– Nem.

– Mert úgy tartotta, hogy a pékek a végével ütötték agyon a svábbogarakat.

– Fúúúúj. De gusztustalan.

– Az, de egyszer meglátta, és aztán mindig eldobta a végét.

– Akkor, ha ezután kiflit veszek, én is azt csinálom.

Az ember azt sem tudja, hogy mit eszik meg.

– Nem. De a pockokat nem tudta vele agyonütni.

– Jaj, ne! Pockok is vannak a pékműhelyben?

– Ajaj! De még mennyi! – kajánkodott Bandi, mert szórakozott rajta, hogy utastársa undorodik.

Közben arra gondolt, hogy mikor álmosodik már el. – Mintha élenkítőt ivott volna, nem altatót – aggódott. Kicsit lejjebb vette a tempót, lassított a kocsival.

A mellette ülő lány egyik pillanatról a másikra elcsendesedett.

– Olyan álmos lettem – ásítózott nagyokat.

– Csak nem?

– Alig bírom magam tartani – dőlt oldalra a feje, de nagyon lassan még beszélt.

Hogy fogok én táncolni, ha ilyen álmos vagyok? Soká érünk oda?

– Nem – mondta Bandi izgatottan – mindjárt ott vagyunk. Közben hirtelen letért a műútról, és egészen bement a szántóföldeken traktorok, gépkocsik által kitaposott csapásra. Aztán onnan is lehúzódtott, egy bodzabokor mellé.

Leoltotta a lámpákat, leállította a motort, és hallgatózott. Majd kinyitotta az ajtót, és kilépett a kocsiból.

– Hova mész? – kérdezte a lány álmosan, hirtelen letegezve Bandit.

– Kieresztem a fáradt gőzt, mindjárt jövök.

– Jó, de siess – ásítózott tovább a lekábított áldozat.

– Persze! – szólt vissza halkán a férfi, és távolabb ment a kocsitól. Egy darabig álldogált a sötétben, majd alaposan széjjelnézett. Meg akart róla győződni, hogy nincs-e másik kocsi a közelben egy szerelmespárral, és hogy milyen messze vannak az úttól.

Egy árva lelket nem látott.

Kínézte ő ezt magának nappal, már többször is.

Nem akart úgy járni, mint a másik kettővel, hogy a műhelyben kellett velük viaskodni.

Túl nagy lármát csaptak.

Miután semmi veszélyt nem észlelt, visszaült a kocsiba, és egyre nagyobb izgalom vett rajta erőt. A keze is remegni kezdett.

– Gabi féláljult állapotban hevert a hátradöntött ülésen.

A férfi hirtelen odanyúlt a blúzához, és nem vacakolt a gombolgatással, hanem egy rántással letépte róla.

Vadul markolászta a lány melleit.

– Mit csinálsz? – kérdezte bágyadtan, és tehetetlenül.

– Kicsit megszeretgetlek. Te is ezt akarod. Nem? – lihegte – és beleharapott az egyikbe, miközben a lába között kotorászott.

A lány feljajdult.

– Kiabálj! Jajgass! Hallod? Nyögjél! – parancsolt rá.

– Hagyjál már – kérlelte alig hallhatóan a szerencsétlen.

– Még hangosabban! – hörögte ziháltan – hallani akarom!

A lány erőtlenül védekezett, és letört körmével sikerül belemarni a férfi arcába.

Talán nem is tudatosan tette, csak véletlenül, ahogyan kapálózni próbált.

– Rohadt kis dög! Ezért kinyírlak.

Az áldozat mindent hallott, de nem bírta védekezni, úgy lebénult az altatótól.

Bandi, már előtte olyan izgalmi állapotba jött, hogy nem sok kellett neki a kielégüléshez, mikor Gabi körme kicsíkozta.

Ettől ideges lett, és ököllel ütni-verní kezdte az alélt lányt.

Már minden ruhát letépett róla, és teljesen mezítelen feküdt az ülésen, erőtlenül nyögdecsejt, és tehetetlenül forgolódott.

Ettől újra beindult. Kezét a lány nyakára tette, és lassan összeszorította.

Nagy markában elveszett a vékony kis nyak, és pillanatok alatt kinyomhatta volna belőle a szuszt.

De ő nem sietett, mert olyan kéjes érzést keltett benne az erőtlenül vergődő lány, amelyet ritkán élt meg.

A szerencsétlen lányból még egy vékonyka hang sípolt ki, amittől végül kielégült.

Lihegett, mint aki egy közös akarattal történt szerelmi párharcnak a végére ért.

Aztán elégedetten hátradőlt a saját ülésén, és jólesően sóhajtozott.

A mellette lévő lány nyaka, még így fekvő állapotban is er nyedten lógott, de ő mit sem törődött vele, akkora szexuális élményt élt meg a fojtogatás alatt.

Miután kiélvezte az aberrált szexuális érzését, legszívesebben kilökte volna a halott lányt a kocsiból, de tudta, hogy nem teheti.

El kell tüntetni, de olyan alaposan, hogy még véletlenül sem találjon rá senki. Mert ha a gyanú árnyéka is rávetődik, akkor neki vége. Ezzel nagyon is tisztában volt. Csak elképzelni nem tudta még, hogy mit csináljon a két lánnyal.

Ezzel, meg amelyik a mélyhűtőládájában keményre fagyott. Az elsőt gyorsan és gondolkodás nélkül oldotta meg. Fűrésszel feldarabolta, és odaadta a disznóknak.

– Ezzel most mi legyen? – vakargatta a fejét – rakjam ezt is jégre? Nyilván az lesz, mert beszagosodik, és minden kutya ott vonít majd a ház körül.

– Na, jó. Egyelőre jegelem, aztán majd kitalálok valamit – határozott, különben is elfáradtam, és még be is kell cipelnem.

Fűrészes Bandi, mint aki jól végezte a dolgát egy jóízűt nyújtózott, majd beindította a kocsit, és lassan elindult.

Éjjel kettő körül járt az idő.

Tisztában volt vele, hogy a kutya sem állítja meg ilyen későn.

Azért nem sietett, mert, sose lehet tudni.

Leginkább kerülő földúton igyekezett a házához jutni, majd a falu szélén rátért a műútra. A hátsó bejáraton világítás nélkül csorgott be.

Mikor leállította a kocsit, megint fülelt.

Nagy nehezen becipelte az élettelen testet, és leszedte róla az összes ékszert.

A lány egyik ujjára rászorult két gyűrű. Nem vacakolt vele, egy éles késsel levágta az ujját, mire az magától leesett.

Azért bebugyolálta ronggyal, hogy ne vérezzen mindent össze. Főleg a beton aljzatot.

– Mit is mondott, hol van még aranylánc? – gondolkodott.

Ja! A bokáján. Ez jól feldíszítette magát! Bár a másik kettőn is akadt jócskán – állapította meg elégedetten, aztán kinyitotta a mélyhűtőt, és bedobta a testet a csonttá fagyott hullára.

Megint nyújtózott, és ásított egy nagyot.

Elővette a saját üvegét, és jólesően meghúzta. Majd felcaplatot az emeletre és ruhástól feküdt le.

El is aludt pillanatok alatt.

A szomszédban Zsiga huskyja Zorka, panaszosan felvonított.

A gazdája felébredt rá, és nyugtalanul lépett ki a házból.

Odament a kutyához, és megkérdezte tőle.

– Mi történt Zorka? Megint egy halott? De hol?

A kutya nyugtalanul nézett rá, mintha azt mondaná.

– Hát te, hogy nem érzed, hogy itt a szomszédban?

Lehajtott a fejét, és odakuporodott a gazdája lába elé.

Zsiga egy ideig némán álldogált, és mintha az állat izgatottsága ráragadt volna. De nem hallott semmit, így visszament a házba.

Aztán meggondolta magát, és kiment az istállóba. Zorka melléfeküdt.

Az éjszaka hátralévő részében úgy aludtak, mint a nyúl.

Minden neszre felriadtak.

***

Csimpi már nem csak éjszaka szökött ki, hanem nappal is.

Csak fák között ugrált, és ha valakit, vagy valamit látott az utcán, akkor elrejtőzött a lombok között.

A kutyás házakat kerülnie kellett, bár így is felverte őket. Mint minden alkalommal –, ahogy a majom szagát megérezték – azonnal ugatni kezdtek. Ráadásul egyszerre.

Nem úgy, hogy az egyik elkezdte, a többi meg folytatta, hanem mintegy vezényszóra.

Tóni a harangozó már régen felfigyelt erre a jelenségre, és kiagyalta, hogy a határon átszökött valami állat, amit a kutyák nem nagyon szívlelnék. Ezért ugatnak egyszerre.

- Aztán mi volna az? – kérdezték tőle többen is.
- Ki tudja? A lényeg, hogy a kutyák érzik a szagát.
- A kocsmában megint lett egy kis vitatéma.

Volt, aki hajlott rá, hogy elhiggye, akadt, aki marhaságnak tartotta.

– Na, majd meglátjátok egyszer, hogy igazam van – erősödött Tóni.

A többiek nevettek.

- Ez is meggárgyult szegény a sok harangzúgástól.
- Gyere, igyál egy fröccsöt! Fizetem, csak nyugodj meg – mondta neki Kis Győző, aki mindennapos vendég volt az ivóban. Azért izgatta a dolog, bár senkitől nem hallottak még szét-tépett bárányokról, vagy tehenekről.

Mikor Tóni egy jót húzott a pohárból, hálásan nézett vendéglátójára.

– Te Tóni – súgta a fülébe – azért ha tényleg látsz valamit odafentről, azért szóljál már!

- Biztos lehetsz benne. Sőt még a harangot is meghúzom.
- Okos gyerek vagy te – veregette hátba Győző.

Csimpit természetesen a harangozás is érdekelte, és már többször is felmászott a toronyba, csak az ördög tudja miért, nem merte meghúzni a kötelet. Aztán le is pucolt, mintha ott sem lett volna, mert éppen Tónit látta belépni a toronyba vezető kapun.

Egy párszor megjárta a tornyot, mert neki aztán semmiből nem tartott, de keresett magának egy búvóhelyet. Amolyan ablakfélét, ahol ki-, s bemászkaált. Igaz, hogy le kellett dobálnia egyikét téglát, hogy beférjen, de főleg ki.

Ilyenkor a bent pihenő galambok csak úgy röpködtek kifelé. Akárcsak harangozáskor. Mert hiába építették újjá a templomot, szellőző lyukat kellett hagyni a toronyban.

Különben is Tóni hogy leselkedett volna ki? Mert, aztán is ki kellett látnia, hogy újjáépítették.

***

Bandi napról napra idegesebb lett, hogy mit csináljon a hullákkal. Elásni nem merete, mert számolt vele, hogy valamelyik kutya kikaparja.

– Nincs más hátra, fel kell darabolni, és őket is a disznóknak kell vetni – gondolta.

Még ez lesz a legbiztosabb, és a legjobb megoldás – határozta el. Csak azt nem tudta, hogy mikor csinálja meg.

Felnyitotta a mélyhűtő ládát, és vakarta a fejét. Ebben a pillanatba megszólalt harang.

Összerezent, mert nem értette, hogy kora délelőtt miért harangoznak? Gyorsan lecsukta a hűtő tetejét, és letakarta, hogy ne látszódjon.

Amit tudott rápakolt, mintha egy asztal lett volna.

Tóni rohant a toronyba, mert el nem tudta képzelni, hogy ki húzta meg a kötelet.

Csimpi, aki csak rászánta magát a harangozásra, pucolt lefelé, és nagyon vigyázott rá, hogy senki ne lássa meg.

Nem törődve a kutyaugatással, rohant a ketrecébe.

Gazdái még nem értek haza, így nyugodtan be tudta zárni a kifutó ajtaját.

Kicsit megijedt, főleg mikor összeszaladtak az emberek, mert azt hitték valahol tűz van.

Felszaladt a felső házába, és onnan kukucskált ki.

Bandira rájött a frász, mert a bűnös ember mindig félelemben él.

Mikor Tóni felcaplatott a toronyba, a harangkötél csak úgy magától lógott, és himbálózott még. A harang nyelve, meg egyre halkabban, de nekiverődött a harang oldalának.

Az atya kisietett az utcára, és úgy bámult felfelé, hogy mi történt.

Tóni kidugta a fejét az egyik résen, és észre sem vette, hogy nagyobb, mint a többi, meg, hogy hiányzik egy pár tégl.

- Nincs semmi tisztelendő úr! – kiáltott le.
- Akkor miért harangoztál?
- Nem én harangoztam?
- Hát ki? Tán egy lélek?

Tóni megrántotta a vállát.

– Fogalmam sincs.

– Te! Hogy fér neked ki a fejed ott a lyukon?

– Tényleg. Nézze már! Hiányzik egy pár téglá.

– Hát persze! Mert itt van a földön. Biztos lelökted. A harangkötelet meg nem kötötted ki.

– Esküszöm az anyámra, hogy nem én löktem le. A harangkötélre meg nagyon ügyelek. Ha kikötöm, ha nem, akkor is ugyan ki húzhatta meg? Mert én nem! Most szaladtam fel, hogy hallottam a harangot. Higgycze már el atyám. Nem hazudtam én még magának sosem.

Az atya elgondolkodott.

– Alighanem igazad lehet – hagyta rá.

– Mi történt tisztelendő úr? – kérdezték az idő közben odaérkezők?

– Hát... magam sem tudom, de majd kivizsgáljuk.

– Akkor nincs semmi baj?

– Milyen baj?

– Hát tűz!

– Ja, az nincs.

– Akkor miért harangoztak?

– Ez jó kérdés, de mondom, hogy kivizsgáljuk – és elgondolkodva lépegetett felfelé a lépcsőn.

– Tónit kint nem merte megkérdezni, ezért behívta a szobájába, hogy más ne hallja, hogy mit kérdez tőle. Nem akart pánikot kelteni, de ő maga sem tudta mire vélni az egészet.

– Tóni! Be volt zárva a torony ajtaja?

– Be hát!

– A kulcsot hova raktad?

– Ahova szoktam. A sekrestye oldalán van egy szög. De alighanem most is ott van. Nézzük csak meg!

Az atya most már izgatottan lépett ki a szobájából, mert még mindig nem akart hinni Tóninak. Bár még tényleg, sosem kapta rajta a hazugságon.

Egyszerre értek a sekrestyéhez, és tényleg ott lógott a kulcs.

– Nem értem – vakarta a fejét az atya.

– Hát, én sem, de hogy rám jön a frász, az biztos – mondta Tóni, és remegni kezdett a lába.

– Na, nyugodj meg. Kell ennek valami ésszerű magyarázatának lenni. Azért ne beszélj róla, míg meg nem fejtjük a rejtélyt, mert megijeszted az embereket.

– Semmi értelme, hogy össze-vissza beszéljenek, meg rémhíreket terjesszenek. Gondolkodj te is, hogy mi történhetett.

Bandi kiállt az utcára, és látta az összeszaladt embereket, meg hogy szét is szélednek, így aztán megnyugodott.

Egy ideig szorgalmasan dolgozott, a kocsmába is ritkán járt csak az elején, hogy halljon már valamit a rejtélyes harangozásról.

Az emberek nem értettek semmit, a vasárnapi misén meg a pap lódított egy nagyot.

Azt állította, hogy Tóni lazára kötötte a harang kötelét, és egy macska felmászott rajta. Ettől indult meg a harang. És mindenki nyugodjon meg, mert semmi érdekes nem történt.

Olyan meggyőzően magyarázott, hogy még maga is elhitte.

Csak Tóni nézett rá egyfolytában szemrehányón, mert ő bizony még soha – mióta harangozik – nem kötötte lazára a kötelet.

Ott van a kötés helye. Még ki is kopott azon a részen.

Az atyát tovább is izgatta, mert érezte, hogy Tóni – legalábbis neki – nem hazudik.

Mivel nem tudták megfejteni a rejtélyt, tovább keresték az okát, de csak ketten. Ő meg a harangozó Tóni.

Az emberek elhitték, amit az atya állított, így nem is beszéltek róla sokáig.

Csimpi a fa tetejéről látta a nagy sokadalmat, meg a kiabálásokat is hallotta, ezért alaposan megijedt. Tudta, hogy nem lett volna szabad a kötelet megrántania, de nem bírta ellenállni.

Egyelőre nem ment a templom közelébe, mert félt, hogy elkapják. Ettől az egytől nagyon félt. Csak otthon érezte magát biztonságban.

Viszont, hajtotta a kíváncsiság, és egy idő múlva ismét útra kerekedett. Csakúgy, mint Bandi.

Mind a ketten kimerészkedtek, de leginkább este.

A majom a kertek alját járta, és már nagyon jól tudta, hogy merre szabad menni ahol nem veszik észre, és merre nem, mert a kutyák az ugatásukkal elárulják.

Bandi bemelegedett a kocsmába, és csak úgy odadőlt a kármentő elé a pulthoz.

– Kérsz valamit, vagy csak hallgatózol? – kérdezte tőle a kocsmáros.

A megkérdezett zavarba jött.

– Igen, majd elviszek egy láda sört.

– Itt nem iszol semmit?

– Ma nem, mert még nem vacsoráztam. Holnapra meg előkészítettem a körömpörköltnek valót. Aztán elengedem magam egy kicsit, mert mostanában nagyon kimerültem.

De nem kéne tán mindenkinek látni – mondta kicsit félszegen.

A kocsmá gazdája intett neki, hogy menjen hátra, és ott bepakolják a ládát.

Mikor a kocszi csomagtartójába betették a sörösládát, Bandi borralalóval fizetett.

– Ne marhászkodj már – szólt rá a kocsmáros.

– Tedd csak el. Megérdemled.

Amaz csak bámult.

– Hát, ha megérdemlem, akkor megérdemlem. Te tudod vazze – gondolta magában, csak nem értette, mert ettől az embertől még nem kapott borralalót. Nagyon is fukarnak ismerték.

– Köszönöm, hogy segítettél, majd visszahozom a göngyöleget – szólt még vissza Bandi, miközben a felszolgáló lány rövid szoknyáját látta maga előtt.

– Ez csak természetes! – válaszolt a tulaj, és nem értette, hogy mi történt ezzel a faragatlan, rosszindulatúnak tartott emberrel.

Már nem szidta Zsigát, nem pletykált mindenkire, mint egy vénasszony, nem hóbörgött, nem kötekedett, és ráadásul nem is ivott a kocsmában, hanem újabban elvitte, amit rendelt.

Bandi lassan elindult, de nem hazafelé vette az irányt, hanem a műútra igyekezett.

Szokása szerint kerülővel.

Kíváncsi volt, hogy lát-e valami változást, valami szokatlant, mert már egy hónapja ki sem mozdult otthonról.

Megint megszállta a sátán, mert, ahogy meglátta a formás combokat a kocsmában, nem bírt magán uralkodni.

– A rohadt kurvái! Miért kell ezeknek ilyen rövid szoknyát viselni, mikor anélkül is megy az üzlet.

Hiszen nincs is több kocsmá a faluban – morgolódott egyre, és alig tudott a vezetésre figyelni, olyan nagyon izgalomba jött.

Az úton fegyelmezetten, a sebességnek megfelelően hajtott, mert el akarta érni a célját. Csak még azt nem tudta, hogy hogyan.

Beért a kis mezővárosba, ahol a kultúrház előtt suttyók verekedtek. A lányok visongtak, és két csoportra oszlottak.

Az egyik csoport az egyik verekedőnek, a másik csoport a másiknak drukkolt. Hangoosan biztatták őket.

Félreállt a kocsival, és a tömeg szélén bámészkodott.

– Hát ezek nem normálisak! – háborodott fel egy lány, és elindult.

– Miért verekednek? – kérdezte tőle Bandi csak úgy félvállról.

– Mindig ezt csinálják. Nem is lehet szórakozni rendesen, mert állandóan balhéznak.

Legközelebb inkább máshova megyek – mondta bosszúsan, és közvetlenül, mintha ismerőshöz beszélne, miközben tényleg elindult.

– Nem kellene kihívni a rendőrséget?

– Micsoda? Milyen rendőrséget? Csak egy rendőr van, és éppen annak a fia kezdte a bunyót.

– Akkor értem a tömeget.

– Hát persze. A haverok a rendőrcsimotának drukkolnak, a többi meg a másiknak.

Maga kinek drukkol? Vagy ne kérdezzek ilyet?

– Na, mit gondolsz? – tegezte le a lány, mintha már ismerte volna. Naná, hogy a másiknak. Emez mindig mindent megenged magának.

Bandinak melege lett.

– Nem akarsz máshova menni? Itt ma este már nem fogsz táncolni.

– Hát úgy látszik, hogy nem.

– Meghívlak egy bálba.

– Milyen bálba? – kérdezte a lány minden érdeklődés nélkül.

– A szomszéd faluban rendeztek egy búcsút, és utána bál lesz. Lehet, hogy már el is kezdődött.

– Jó, de hogy jutunk oda?

– Itt a kocsim nem messze.

– Tőlem! – felelt flegmán a nő, mert még mindig boszszantotta, hogy az udvarlója beállt biztatni a haverját, és nem törődött vele. Nem is látta, hogy merre van, hiába leselkedett a körbeállók feje fölött.

– Gyerünk! – mondta most már határozottan – legfeljebb keresni fog utána.

– Ki fog keresni?

– Hát a haverom.

– Akkor nem viszlek el, nehogy megharagudjon.

– Érdekel is engem! Akármikor eljövünk táncolni, állandóan a verekedést rendeznek. Direkt cukkolják egymást.

Ha ez neki szórakozás, akkor szórakozzon így!

– Jól van, de nem akarok kellemetlenséget – kérette magát Bandi.

– Már ennél kellemetlenebb nem lehet – duzzogott egyfolytában a lány.

– Bandi vagyok – mondta be keresztnevét az alkalmi partner.

- Én, meg Erika. De Erának szoktak szólítani a barátaim.
- Jó akkor én is annak szólítalak.
- Messze áll a kocsid?
- Nem, csak ide raktam a mellékutcába, mert én is tartottam egy kis balhétól. Nem akartam, hogy betörjék az ablakot, vagy megkarcolják. Tudod milyenek a részegek.
- Tudom – mondta jelentőségteljesen Era.
- Ez a tied? – mutatott egy Zastavára.
- Nem. Emez – bökött Bandi a fa árnyékában meghúzó-dó kocsijára.

– Hú apám! Ez nem taliga, ez kocsi – kiáltott fel meglepetten a lány.

Bandi szétnézett, hogy hallhatta-e valaki a közelben, de egy lélek nem járt arra. Szombat lévén mind a kocsmában volt, meg a verekedésen.

Gyorsan kinyitotta az ajtót, hogy a lány beülhessen, miközben egyre csak villogott. Majd megkerülte a kocsit, és a másik oldalon is szétnézett.

Megnyugodva szállt be a másik ajtón.

Egy kicsit beszélgettek, mire a lány sürgetni kezdte.

- Gyerünk már, mert táncolni akarok.
- Jól van, megyünk, csak azt vártam, hogy nem gondolod-e meg magad.

– Én ugyan nem! – vetette fel a fejét dacosan a lány.

Majd néz, ha nem talál! Mit képzelsz? Egyedül van ebben a faluban? Tényleg, te hol laksz?

– Én most költöztem ide két hete. Nézd, már még az utca nevét is elfelejtettem. A bolt mellett lakom.

- Ja, a Tisza utcában?
- Ó de buta vagyok! Hát ezt a nevet könnyű megjegyez-nem, de még mindig a másik jár a fejemben.
- Miért hol laktál?
- Egy városban.
- És onnan jöttél ki falura?
- Nem falu ez már! Nem régen nevezték ki városnak.

– Igaz – mondta elgondolkodva a lány.
– Nem kérsz egy kis sört? – kérdezte, miközben lassan elindult.

– Nem... most nem akarok inni. De, tudod mit? Adjál. Azért is iszom, hátha elmúlik a rossz kedvem.

- Ez a beszéd! Már bontom is az üveget.
- Te mindig sörösüveggel, meg bontóval szoktál járni?
- Van ebben a kocsiiban minden. Elfér.

Egyszer a sárvédőn akartam kibontani, és letört a széle.

- És? Megittad az üvegdarabot?
- Szerencsére nem, mert gyorsan leült az üveg aljára. Később megtaláltam. Azt hittem leesett a földre, de pont az üvegbe pottyant. De a számat elvágta. Azóta bontót is hordok a kesztyűtartóban. Ha üdítőt veszek, ahhoz is jó.

Tessék. Igyál, amennyit akarsz.

Bandi már betyárul unta a beszélgetést, de nem mert ajtóstól rohanni a házba. Tudta, hogy türelmesnek kell lennie.

A lány félig kiitta az üveget, aztán odanyújtotta a férfinak.

– Igyad csak! Van itt másik is – vette elő a következőt, és úgy csinált, mintha jól meghúzta volna.

- Ej de jó sör ez!
- Tényleg az. Ez nem „kőbányász”.
- Én mindig cseh, vagy német sört szoktam venni. De abból is a legjobb minőségűt. Ha már iszik az ember! – nevetgélt.

– Még nem is ittam ilyen finom sört – kortyolt még a lány.

- Igyál, ne sajnáld magadtól, ha én nem sajnálom.
- Tényleg nem sajnálsz?
- Aztán miért sajnálnám?

Ha odaérünk, úgyis meghívnálak legalább egy pohárra.

– Na, jó. Akkor megiszom az egészet – és a szájára vette ismét az üveget, hogy kiürítse.

- Jól esett?
- Igen. Legalább ott nem kell vásárolni. Ilyen helyen mindig drágán adják.

– Az már biztos – helyeselt Bandi, miközben kezdett türelmetlenkedni, mert a lánynak meg sem kottyant az üveg sör. Kérsz még egyet? Már csak azért kérdem, mert azt mondd, hogy ilyen finomat még nem ittál.

– Nem is tudom. Utána meg pisilnem kell.

– Na és? Majd megállunk. Nem kerget a tatár.

– Akkor adjál még egyet. Vagy a tiedet megiszom.

– Hogyne! Ez az enyém. Ezt nem adom.

– Miért? Nem egyforma?

– Dehogynem! Csak ebbe már beleittam.

– Nem baj az! Add már ide! – nevetgélt már a lány.

– Ne vacakolj! Itt van egy originált. Bontsd fel magad.

– Jól van. De sokba kerülök neked.

– Ne törődj vele, ha jól érzed magad.

– Pizkosul jó a hangulatom – röhögcsélt már, és alaposan bekortyolt.

– Olyan a huzatod, mint egy férfinak. – nevetett Bandi.

– Akkor mégis csak sajnálsz?

– Jaj, miket beszélsz! Akkor nem adtam volna.

A lány a hirtelen legurított sörtől becsicscent.

Bandi erre várt, csak még nem tudta, hogy mit is csináljon. Pedig már nagyon feszült volt.

Era azt sem tudta, hogy merre járnak, csak hanyagul lecsúszott az ülésen. Feje hol ide, hol oda himbálózott a rázós földúton. A térde szétcsúszott, a szoknyája, meg combközépre.

Bandi alig bírta magát tartani.

A lánynak az sem tűnt fel, hogy egyetlen gépkocsi sem jön, és nem is megy el mellettük. Mintha lakatlan tájon jártak volna, mivel, hogy ott is jártak. A földutakon.

Egyszer csak megszólalt, és hangján érződött, hogy a hirtelen leküldött italtól alig bírja forgatni a nyelvét.

– Pisilnem kell, álljunk meg, vagy itt eresztem el.

Bandi magában bosszankodva megállt, bár számított rá.

Era kiszállt a kocsiból, és sokáig végezte a dolgát. Ekkor Bandi megfogta az egyik üveget és utána ment.

– Na, kérsz még? Már mindet kiengeded.

A lány felelni akart, mikor hátulról tarkón vágta, de egyúttal el is kapta, mert nem akarta vonszolni.

Felkapta a vállára, és gyorsan betuszkolta az ülésre, amit előtte hátrahajtott.

Az üveg kissé lecsúszott a tarkójáról a hosszú haja miatt. Nyögdécselni kezdett.

A férfi teljesen begerjedt.

Olyan volt hallgatnia a nyögdécselést, mint mikor valaki szeretkezés közben szereti hallgatni az obszcén, vagy trágár szavakat.

Az alélt nőről letépte a ruhát, és mint az előzőnél, és durván markolászta, harapdálta a mellét, és a lába közé nyúlkaált.

Az, erőtlenül felsikoltott, és a férfit ez még jobban felizgatta.

Aztán két hatalmas markával megfogta a félájult állapotban fetregő lány nyakát, és kezdte belőle kiszorítani a szuszt.

Ez volt nála a kék, a gyönyör tetőfoka.

Az áldozat alig hallható sípolás-szerű hangot hallatott, mikor a férfi állatias hangon hörögve kielégült.

Egy utolsó határozott szorítással megfojtotta a szerencsétlent, és aztán kimerülten, izzadtságtól csatakosan végigdől az ülésen.

Egy fél óráig még lihegett az utóhatástól, majd megvárta, míg teljesen megnyugszik.

A szokott, kerülő úton lassan hazavezetett, és a hátsó kapun a lámpákat leoltva, betolta a kocsit az udvarra.

Kiment a másik kapuhoz, felállt a tuskóra, ahogy szokta, és ki-leselkedett.

Az utca csendes és kihalt volt.

A megölt lányt felkapta a vállára, és bevitte a műhelybe. Még azt sem hallotta, hogy a közelben egy hang panaszosan felnyögött.

Már három halottat jegelt.

Egy ideig nézte őket, és arra gondolt, hogy tényleg ideje lesz feldarabolni őket.

Aztán becsukta a láda tetejét, letakarta, és visszapakolt mindent, amit rajta tartott.

Majd kiment a kocsihoz és bevitte a sörösládát.

Felcipelte a hálósobájába, és a fotel mellé rakta az üvegeket a földre.

Egyszerre két üveggel is lehajtott, hogy amit kiizzadt, pótolja.

De, egyébként is nagyon megszomjazott.

Zsiga kutyája Zorka, ismét panaszosan, és hosszan felvonított, de Bandi ebből már mit sem hallott, akárcsak az előbbinél. Bandi a fűrész –, mint aki jól végezte a dolgát – édesdeden aludt.

Zsiga nem tudta mire vélni a dolgot, mert ismét felébredt. Azt nem hallotta, hogy Bandi előtte ért haza, mivel a hátsó ajtón ment be.

Egyetlen lámpát sem látott nála világítani, mert öfelőle nem voltak ablakok.

Ő meg nem leselkedett. Nem járta körbe szomszédja házát.

Azt viszont nem értette, hogy Zorka miért nézi a szomszéd kapuját olyan mereven.

Zsigának nagyon rossz érzése támadt, és elhatározta, hogy ezután megfigyeli Bandit.

***

Bandi egy pár nap múlva visszavitte a sörös rekeszt az üvegekkel együtt.

Néha eljárt a kocsmába, de nagyon hallgatagnak tűnt.

Napközben fűrészelt, dolgoztatott, mint egy normális, szorgalmas ember.

Zsiga meguntta figyelni.

Egyébként is mindig ugyanabban az időben kelt, és ugyanabban az időben feküdt, ahogy addig megszokta.

Hiába érezte, hogy szomszédjával valami nem stimmel, nem ronthatott csak úgy rá.

Így sem voltak jó viszonyban, most mit tényleg mit is mondjon neki?

Csak az bosszantotta, hogy még csak nem is sejtí, hogy mi az a rossz, amit íránta érez.

Végül kivetette a cigánykártyát, amit szerelme halála óta a kezében sem fogott, csak megőrizte. Ő nagyon értette a jóslás módját.

Zsiga sem felejtette el teljesen a használatát, de azért egy ideig forgatta.

Gondolkodott rajta, hogy vesse, vagy ne vesse. Aztán rászánta magát.

Megkeverte, elemelte, széthúzta az asztalon, és húzott egyet.

Egy ideig lefelé tartogatta a lapot, nem merte megfordítani.

Zorka odament hozzá, lekuporodott a lábához és felnézett rá.

– Na, húséges társam, megnézzem, vagy ne?

Zorka az orrával megbökte Zsiga kezét, mire a kártya leesett a földre.

Zsiga még, mindig nem mert odanézni.

A kutya nyüszített egyet mintha biztatta volna.

Végül lenézett a kihúzott lap után.

A cigánykártya lapja a figurával felfelé feküdt, rajta a kaszással.

Zsiga ideges lett, ami a kutyájára is ráragadt. Újra, meg újra kivetette, már nem tétovázott.

A figura újra, meg újra a Halál.

A férfi nem tudta, hogy mitévő legyen.

Tudta, hogy a kártya nem hazudik. De mióta elhagyta az övét, megkoptak a biztos megérzései, és fogalma sem volt, hogy kire mutat a halál.

Ettől kezdve kint aludt az istállóban a lovak között. Nem azért mintha nem bízott volna a kutyájában, hanem kíváncsi volt, hogy a lovak hogyan reagálnak.

És köztük hamarabb fel is ébred.

Észre akarta venni a legkisebb szokatlan dolgot is.

Mindent észlelni akart.

***

A gyerekek hazaértek a táborból, a nyaralásból, és Bélusnak első dolga volt, hogy Csimpit megölelgesse.

A majom úgy ugrott a nyakába, mint az anyjába, mikor még együtt voltak kiskorában.

Örömeben szorította Bélus nyakát és össze-vissza csókolgatta, nyálazta.

A gyerek beszélt neki, mintha értené.

– Aztán jól viselkedtél? Igen? – kérdezte, miközben bólogatott a fejével.

A majom utánozta.

– Tudtam én, hogy nem lesz veled baj! – örvendezett.

– Apa! Ugye nem okozott sok gondot Csimpit?

– Nem tapasztaltam – válaszolt kételkedve az apja, de arról senkinek nem beszélt a családban, hogy a faluba majmot láttak. Tudta, hogy kiszökött, és azóta is töri a fejét, hogy hogyan? Titokban magát okolta, hogy talán mellé zárta az ajtót.

Gazdája a viszontlátás öröme, banánnal jutalmazta kis barátját, aki már a végén csak félig ette meg, és eldobálta a többit.

– Béluskám, azért ennyire ne kényeztesd, hogy így pocskoljon – szólt rá apja, mert nem szerette a pazarlást.

– Kapott Csimpit banánt mióta elmentem? – vont a kérdőre apját Bélus.

– Néha kapott, de nem csak banánból áll a világ! Kicsit drága lett volna csak azzal etetni.

– És kitakarítottad a fenti házát?

– Hát azzal bizony megváltalak. Majd te megcsinálod.

A te barátod!

Bélus elindult a létrán felfelé, a fenti majomházba.

Csimpit mint az örült szaladt utána, és megelőzte.

– Na-na! Mi történt? Talán rejtegetsz valamit? – kérdezte gyanakodón a gyerek.

Mikor az állat felért, eltűnt a ház zugában, aztán meg lefelé rohant. Megállt a sarokban, és hátra tette a kezét. Kis híján le sodorta Bélust a létráról, aki felháborodottan kiáltott rá.

– Mit csináltál? Eldugtál valamit?

Egy ideig furcsán nézte Csimpit, de inkább gyanakodva. Visszafordult a létráról, és egy darab bottal indult el felfelé újra.

Mikor a majom meglátta Bélus kezében a botot, éktelen sivalkodásba kezdett. A gyerek ütőjében megállt a vér, és a házból lélekszakadva rohantak kifelé.

– Mi történt? – kérdezték ijedten – mit csináltál ezzel a jószággal? Ilyet még nem művelt.

– Ha most meghallotta valaki! Akkor hiába rejtegettük eddig!

– Nem csináltam semmit! – mentegetőzött a gyerek, miközben a lába szárát csapkodta ijedtében a bottal.

– Dehogynem! Minek a kezében a bot? Nem látod, hogy Csimpit megijedt tőle?

Bélus a botra nézett, és elszégyellte magát.

– Nem is gondoltam rá – mondta ijedten – nem akartam bántani.

– De ő azt nem tudja. Biztosan bottal ütötték valamikor. – Gyere ide Csimpit – hívta Bélus apja, de az állat behúzódott a sarokba és meg sem mozdult.

– Mit akartál azzal a bottal, és miért mászol fel? – faggatta tovább apja.

– Csak a piszkát akartam kikaparni.

Mivel apja nem válaszolt rá – hiszen neki eszébe sem jutott, míg a fia nyaralni volt –, Bélus újabb kísérletet tett. Elindult felfelé a létrán.

A majom nyüszíteni kezdett a sarokban.

– Na, ennek meg mi baja lehet? – nézett rá gyanúsán idősb. Béla.

A gyerek felért a fenti házba, és a meglepetéstől felkiáltott.

– Mik vannak itt?

– Miért? Mik vannak?

Bélus egyesével piszkálta ki a bottal a sok színes ruhát, ami kitöltötte a majomlakot.

A család meglepődve állta körül, és nem győzött csodálkozni.

Sem Panni, sem az anyja nem ismerte fel benne a saját ruhadarabját.

- Apa! Csimpi kiszökhetett?
- Hát... meglehet – vallotta be szégyenlősen idősb. Béla.
- Nem mondom, te aztán vigyáztál rá!
- Fogalmam sincs hogyan történhetett. De, hogy ezeket a ruhákat kintről gyűjtötte be, az biztos.

Sajnos ennek egy lehet a vége.

- Neeeeeem! – kiabált Bélus.
- De! Mondtam neked, hogy nekem nincs időm vigyázni rá. És nézd meg, sehol nincs kiszakadva a drótháló.

Hacsak valahol fent az ágak között nem préselte ki magát. – Béluskám, ennek nem lesz jó vége. Meg kell tőle szabadulni.

Bélus először egyfolytában tiltakozott, de mivel látta, hogy apja nem tágított – mint aki némasági fogadalmat tett – nem szólt senkihez. Sem aznap, sem másnap.

Apja próbált a lelkére beszélni, de nem sok eredménnyel.

– Béluskám, a jövő héten iskola. És nem a szomszéd fáluban, hanem a városba jársz.

Korán indulsz, későn jössz meg, és nagyon el leszel foglalva a tanulással. Nem fogsz tudni foglalkozni Csimpivel. És ha eddig megtalálta a szökés módját, utána mindig meg fogja találni.

Hiába jön vissza, ha összelopkod mindent! Most mit csináljunk ezzel a sok holmival? Azt sem tudjuk, hogy kié. Ez nem állapot, te is beláthatod.

Azt meg nem akarod ugye, hogy láncra kössük?

Béluska hallgatott egy ideig, aztán felcsillant a szeme.

– Apa! Lehet, hogy ez nála pótcselekvést jelentett, mert nem voltam itthon, hogy foglalkozzam vele. Próbáljuk ki, hogy ezután gyűjtöget-e még?

Idős Béla sóhajtott egy nagyot. Tudta, hogy nem fog könnyen menni, de azt hitte, hogy a fia megérti, amit mond.

– Béluskám! Ezután sem érsz rá vele foglalkozni! Most mondtam el! Nem érted meg?

– Apa! Legalább őszig maradjon. Tétre kereshetsz neki helyet – mondta fájdó szívvel a gyerek, mert azt hitte, hogy nyer egy kis időt.

– Bélus! Tudom, miben sántikálsz! – mondta bosszúsan, bár annak is örült, hogy az állatot kiszoktatták a szabadba. Már régen nem járt be a lakásba. Persze ehhez egy ideig zárni kellett a lakás ajtaját, mert ki tudja...

– De komolyan! Most jöttem haza. Legalább egy kicsit együtt lehessünk.

– Beszélhetsz ennek – legyintett lemondón nővére – anya szólj már te is! – hívta segítségül anyját.

– Engem hagyjatok ki. Énrám ne haragudjon Bélus. Csináljatok, amit akartok. De a lopást nem engedhetjük meg neki!

– Az már biztos! – helyeselt a papa – micsoda szégyen! Nem is értem mit akart ezzel ez az állat. Be is megyek az állatorvoshoz holnap.

Mennyiben van már nekem ez a te passziód! – zsörtölődött a ház ura.

Az állatorvos a hír hallatán megértően bólogatott, és megígérte, hogy valamelyik állatkertben próbál neki helyet szerezni.

– De nem megy mindjárt! Beletelik egy pár hónapba, mire el tudom intézni – mondta nem éppen biztatón idősb. Bélának.

A kocsmában, meg a boltban egyre gyakrabban járta a szóbeszéd, hogy tolvaj jár a faluban. Ruhák tűnnek el.

Idősb. Béla lapított. Szégyellte, de lapított.

Törte a fejét, hogy hogyan tudná helyrehozni a dolgokat, de nem jutott eszébe semmi használható ötlet.

Aztán másról kezdtek beszélni, és volt, aki a két dolgot összekötötte.

Megint felmerült az eltűnt lányok esete. Már nem kettőt, hanem négyet emlegettek.

Megint hitték is, meg nem is.

Aki a hírt hozta, az nagyon bizonygatta és erősködött, de hát mástól nem hallották, így aztán hiteltelen lett a történet.

Bandi minden héten bejárt a kocsmába, és már nem csak a tulaj csodálkozott rajta, hogy milyen csendes.

Nem sokáig tartózkodott az ivóban, csak megmutatta magát, mivel hogy „rengeteg dolga” akadt.

Aztán amilyen csendesen jelent meg, olyan észrevétlen távozott. A hírekre volt kíváncsi.

Majd megint – mint minden szóbeszéd – elült.

Bandira megint rájött az aberrált gerjedelem.

Már őszre járt az idő, és úgy gondolta, hogy nincs mire várni, mert egyre nehezebb lesz nőt szerezni.

Az utcán nem nagyon sétálgatnak, ha igen, akkor beöltözve.

Vendéglőbe, szórakozó helyre nem mert menni, mert ha ott szóba áll valakivel, mindig akadna olyan, aki emlékezne rá. Így is félt, hogy a kocsija feltűnést keltett, mert kirítt az átlag közül.

Mert még ha ott lakott volna, ahol „megismerkedett” a nőekkel, de ő mindenütt idegennek számított. Az idegeneket, meg szokták jegyezni. Főleg egy faluban, vagy kisvárosban.

A szokásos módon feltankolt, de most nem sörrel, mert neki is gyakran kellett vizelni. Röviditalt vitt magával.

Már egy ideje szédelgett a szórakozóhelyek körül, de nem akart semmi észrevétlenül összejönni.

Inni, nem nagyon mert, nehogy igazoltassák, pedig szívesen meghúzta volna a konyakos üveget.

Úgy éjfél körül járt az idő, mikor eldöntötte, hogy nem kóvályog tovább, hazamegy, és valami új stratégiát fog kidolgozni.

Bosszús volt. Kimondottan bosszús.

Beszállt a kocsijába és elindította a motort, mikor erőteljesen kopogtak az ablaküvegen.

Letekerte egy kicsit az ablakot, és egy rémült nő kért tőle segítséget.

– Engedj be, mert késsel kerget ez az állat! Siess már! Hallod? Mindjárt ideér!

Bandi hezitált egy kicsit, mert attól tartott, hogy meglátják, milyen kocsiba szállt be a nő.

– Ki kerget? – tudakolta.

– Ne szarozz már! Mindjárt ideér! Nyisd már ki az ajtót! – guggolt le a kocsi mellé.

A férfi engedelmesen kinyitotta a kocsi ajtaját, és ugyanakkor egy pasit látott elszaladni a másik oldalon.

– Ő az? – kérdezte feléje bökve.

A nő lehúzódtott, hogy még véletlenül se vegyék észre, és bólintott, hogy „igen”.

Bandi nem kérdezett többet, mert megint megjelent a futkosó pasi, de most lassan ment. Villogott ide-oda.

Észrevette az üresben járatott kocsit, és egyenesen feléje tartott.

– Kuporodjon le hölgyem teljesen, mert ide tart.

– Jaj, istenem! Ez mindkettőnket megöl, ha észrevesz!

– Húzza magára a lábánál lévő plédet.

– Kije ez magának? – kérdezte halkán.

– A vőlegényem.

Bandi lezárta a kocsi ajtaját, és mintha észre sem vette volna a feléje tartó vőlegényt, felgyújtotta a kocsi lámpáit. Egy pillanatra a fényszórót is, ami valósággal elvakította a férfit.

Aztán gyorsan leoltotta, és lassan elindult.

– Várjon! – kopogott be az ablakán a nő jövődöbelije.

– Mit óhajt? – kérdezte Bandi közömbösen.

– Nem látott erre szaladni egy fekete kabátos nőt?

– Nőt láttam, de nem fekete kabát volt rajta, hanem egy világos dzseki.

Meg nem is szaladt. De egy férfival volt.

– Pedig erre jött, mérget merek rá venni. Hova a jó anyjába túnt el?

– Valami baj van?

– Elvitte a pénztárcám.

– Hát, az nagy baj. Szóljon be a rendőrségnek. Sok volt benne?

– Három milla. Holnap akartam kocsit venni.

– Húha! Az nem semmi! Hát sok szerencsét.
– Nem jönne be velem a rendőrségre?
– Minek? Én nem láttam semmit. Mi közöm hozzá?
– Csak gondoltam...
– Ne gondoljon semmit, mert nem keveredem bele ilyen dolgokba. Jóccakát – köszönt, és elhajtott.

Már kívül jártak a falun, mikor odaszólt a nőnek, hogy kibújhat.

– Micsoda egy hazug disznó! Nem is annyi volt, és nem is az övé, hanem az enyé! Megáll az eszem! Én akartam kocsit venni. Micsoda egy mocsok!

– És mennyi volt?
– Másfél. Tegnap vettem ki a takarékból, és meglátta a táskámban. Állandóan kutakodik benne.

- Nem kéne hagyni.
- Nem bírok tőle megszabadulni.
- Már pedig magának kell dönten!
- Dönthetek én, ahogy akarok, nem bírom lerázni.
- Nem kér egy kis italt a nagy ijedtségre?
- Dehogyan! Az most jól jönne.
- Ott van hátul az üveg, keresse már meg.

A nő megfordult az ülésen és hátrakúszott, hogy megkeresse az üveget.

– Ja, köszi, hogy megmentettél. Engem Lenkének hívnak. És téged? Nem találom az üveget.

– Bandi vagyok. De keresd csak, mert ott kell neki lenni. Biztosan begurult a támla meg az ülés közé.

– Keresem, mert már megszomjaztam.
– Várj, lassítok egy kicsit, és majdnem megállt a kocsi. Ekkor egy hatalmas ütést mért a nő tarkójára.

– Ja, elfelejtettem, hogy itt van a lábamnál – mondta cinkusan. – Gyorsan megfordította az alélt nőt, és nem tudta, hogy csak elájult, vagy meghalt.

Megigazította az ülésen, mintha szundikálna, és nyakig letakarta a pléddel.

– Na! – dörzsölgette a kezét – ez könnyen ment.

Mindjárt lent vagyunk a műútról.

Ahogy végzett a szerencsétlen lány betakarásával, újra elindult, de abban a pillanatban meghült benne a vér.

Egy jól kivehető egyenruhás, látható köröket írt a levegőbe egy zseblámpával, hogy húzódjon le.

Több kocsi is ott állt sorban az út szélén, és a rendőrautó lámpája is világított.

– Na, most mit csináljak? – rémült meg – erre nem számítottam. Már késő levágni a földútra.

Bandiról szakadt a víz.

– Hogy milyen hülye vagyok! Hogy nem láttam ezt hamarabb? De mi a jó anyjukat akarnak ezek éjjel?

Mikor sorra került és odaért hozzá a szerv, megpróbálta uralni a helyzetet, de nagyon attól tartott, hogy őt keresik.

– Valami baj van biztos úr?

A rendőr nem válaszolt mindjárt, és ez fokozta benne a feszültséget.

– Tudtam, hogy egyszer lebukom – rémült meg, és úgy szorította a markát, hogy majd kiserkent a vér.

– Kérem az igazolványokat. Rutinellenőrzés.

Bandi remegő kézzel, de komótosan szedte elő a kocsi papírjait, meg a személyit.

– Tessék – nyújtotta át.

A rendőr alaposan végignézte és kérte, hogy szálljon ki.

– Nyissa fel a csomagtartóját. Szálljon vissza, és indexszeljen jobbra, most balra, lépjen a fűkre, kapcsolja be a helyzetlámpát, fényszóróját.

– Fújjon a szondába – kapta egymás után az utasításokat.

Bandi készségesen csinált mindent. Tudta, hogy ez egy kettős játék.

A rendőr, ha akar, talál kivetni valót. Mindig találhat hibát, amire az autós nem figyel.

Még nem nézte meg a tartalék égőkészletét, meg az egészségügyi dobozát.

– Ki az ott az ülésen maga mellett?

– A menyasszonyom. Kicsit többet ivott a kelleténél. Betakartam, hogy ne fázzon.

A rendőr bevilágított a nőre, mire Bandi állva bevizelt.

A rendőr éppen mondani akarta, hogy költse fel, mikor egy autó a jelzés ellenére elszáguldott mellettük.

Nyilván részeg lehetett, és gondolta, hogy az ellenőrzés alatt olajra lép.

A két rendőr otthagytott csapot-papot, kérdezősködést, és autóba vágta magát. Szirénázva száguldottak az autós után.

Bandi felsóhajtott.

– Na, ez az országúti hajsza megmenekített.

Hirtelen beugrott a kocsiba, és amilyen gyorsan csak tudott, a földeken keresztül hazahajtott.

Ismét a hátsó kapun ment be, és a vállán cipelte be az alélt nőt.

Egy darabig ácsorgott, míg le nem nyugodott, aztán kicsomagolta áldozatát. Az adneralin szintje még nagyobb örömet okozott neki.

A végén őt is bedobta a hűtőládába.

A konyakos üveget félig kiitta, amitől alaposan kiütötte magát.

Talán csak akkor tért volna magához, ha hidegvízbe mártják.

A műhelyben tartott rossz a fotelben aludt el, a villanyt sem oltotta le, és az ajtót is elfelejtette bezárni.

Totál lerészegedett.

Megint nem hallotta, mikor Zorka felvonított, Zsiga, meg egész éjjel nem aludt.

***

Bandi összes „szerelmi kalandjának” végkifejletét két figyelmes szem leste minden alkalommal.

Mindebből a gyilkos semmit sem vett észre.

Úgy gondolta, hogy alaposan elrendezett mindent, és nagyon óvatosan járt el, kivéve az utolsó esetet, amikor az ajtót elmulasztotta bezárni.

De hát, számára olyan izgalmas éjszaka után, mint amiben része volt, nem lehetett csodálkozni.

***

Csimpi lenyomta a kilincset –, mint szokta – és meglepetésére az ajtó kinyílt.

Bement a műhelybe, és alaposan széjjelnézett. Addig csak a bukóra eresztett ablakon tudott bekukucskálni.

Mikor sikerült szemrevételezni mindent, odaállt az alvó Bandi elé, és nyüszített miközben a kezeit tördelte.

Nem tudta, hogy mit is tegyen.

A faágról mindent látott, ami a helyiségben történt.

Csak állt a részegre ájult férfi előtt, akinek a kezéből kicsúszott az üveg, de nem dőlt ki a megmaradt tartalma.

Csimpi két kezével a saját fejét fogta, aztán ütötte kínjában.

Érezte, hogy tennie kéne valamit, de nem tudta, hogy miként fogjon hozzá.

Hirtelen meglátta a szerencsétlenül járt ötödik nő kabátját.

Felkapta, és megszagolta, majd eldugta. Egy kötelet magához vett, meg a félig kiivott konyakos üveget.

Kivette a zárból a kulcsot, és egy madzaggal a nyakába kötötte.

Megtanulta ő ezt már akkor, mikor először kilógott a kifutóból.

A részeg férfi megmozdult a fotelben, mert kezdett fájni.

Csimpi halkán kiosont az ajtón, mintha ott sem lett volna.

Talán egy állatidomár, vagy orvos tudott volna a cselekedetére elfogadható választ adni, hogy miért vitte magával ezeket a holmikat.

Valakinek meg akarta mutatni? Fel akarta hívni a figyelmét másoknak, hogy micsoda szörnyűség történt a helyiségben? Ki tudja.

De, érdekes módon sehová nem ment, a magához vett dolgokat senkinek nem adta oda, hanem a felvitte a fára, ahonnan tovább leleselkedett.

Ez még érthetlenebbnek tűnt volna annak, aki látja. De, nem látta senki. Egyedül Zorka topogott türelmetlenül a kapuban, és halkan nyüszített, a szomszéd házát bámulva.

– Mi van kis kutyám? – kérdezte Zsiga, de nem kapott választ, csak érezte, hogy okos kutyája nem véletlenül nyugtalan. Kiengedni nem merte, mert ha átmegy a haragosához, az képes lesz és lepuffantja.

Ki tudja, nem-e van neki titokban fegyvere. Akkor pedig nagy baj lenne!

Zsiga is képes lett volna ölni Zorkáért.

Rá is parancsolt a kutyára.

– Zorka! Oda tilos menni! – szólt rá határozottan.

A nyomaték kedvéért, leszorította a földre a kutya farát, és ujjával megfenyegette.

Az állat engedelmeskedett, bár egy pillanatig ellenállt. Aztán csak ült, és nézett. Le nem vette volna a szemét Bandi házáról.

Zsiga törte a fejét, hogy mit lehetne csinálni, és egyre nyugtalanabb lett. Érezte, hogy nem akármilyen esemény történt odaát.

Zorka is érezte gazdája nyugtalanságát, és hol rá nézett, hol a szomszéd házára.

Zsiga eltökélte, hogy másnaptól kezdve bejár a kocsmába, hátha hall valamit, mert hozzá nem igen jutottak el a hírek. Neki kellett érte elmenni, ha meg akart valamit tudni. De a kutyáját nem merte szabadon hagyni. Attól tartott, hogy ha magára hagyja, átszökik.

– Én is azt tenném, ha az ő helyében lennék – gondolta, ezért a kapuhoz kötötte, mikor délelőtt elindult.

Zorka rosszállón nézett rá. Nem szokta meg, hogy láncra fűzék.

– Csak addig, míg vissza nem jövök! – simogatta meg a fejét többször is.

Ha visszaérek, elengedlek. Nagyon nyugtalan vagy!

A kutya mintha megértette volna lefeküdt, és kinyújtotta első két lábát, amire megadón hajtotta le a fejét.

A gazda figyelmét nem kerülte el, hogy a kutya szeme egyfolytában a szomszéd házát ügyeli.

– Zorka! – szólt rá határozottan – rögtön jövök, addig maradj itt! Megértetted?

Az állat panaszos szemmel nézett a gazdájára, aztán engedelmesen visszahajtotta a fejét a mancsára.

– Jól van – mondta neki Zsiga – értelek, ezért sietek vissza. Légy jó kutya! Aztán megint megsimogatta.

Felpattant a bicikliére és elindult. Bár nem sokat remélt, de ki tudja.

***

Bandi közben felébredt, és úgy fájt a feje, hogy majd szétduzzant. Rosszkedvű lett.

Szétnézett a műhelyben, és végiggondolta, ami az előző este történt. Valami nem stimmel. Valami hiányzott. Nem tudta, hogy mi, de érezte, hogy valami nincsen a helyén. De nem tudta volna megmondani hirtelen, hogy mi.

Az arcát megmosta a lavórban, vizet lötykölt a fejére, és a nyakára, hogy valamennyire észhez térjen.

Próbált egy kicsit összepakolni, mert mindenben megbotlott.

Egy rakás megmunkált fa szétgurult.

Bandi káromkodott egyet.

– Milyen sokáig tartott sorba rakni, most kezdhetem előlről – morgolódott.

Nagy nehezen összepakolta, de addig szédelgett, míg nekiment, és megint szétgurult az egész.

Mérges lett.

– Hol van az a kötél? Majd kitolok én vele – villogott minden felé, mert mindig a műhelyben tartotta. Ha szállított, ezzel rögzítette a kész munkát.

Akár merre nézett sehol nem találta. Közben égni kezdett a gyomra.

Eszébe jutott, hogy mielőtt elaludt, maradt egy kis konyak az üvegből, és úgy gondolta, egy nagy korttyal rendbe hozza.

Odament a fotelhez, amiben elaludt, de az üveget sem találta. Hiába járta körbe, sehol sem volt.

– Mi a franc van ma itt? Minden eltűnt? – kezdett dühöngeni.

Leült a fotelba, és próbált visszaemlékezni.

Eszébe jutott, hogy a lány kabátját el kell tüzelni. Felállt, hogy összecsomagolja, de azt sem találta.

Bandi most megijedt.

– Csak nem járt itt valaki az éjjel? Áh! Ez hülyeség. Hogy jött volna be a kapun? Megint felállt, hogy kimenjen szétnézni, meg a disznóknak is enni kellett már adni, mert ordítottak.

Ki akarta zárni az ajtót, de azt nyitva találta.

– Ezt sem zártam be? – hülédezett.

És a kulcs? Hol a kulcs? – tapogatta az ajtót kívül belül.

Talán leesett a forgács közé?

Négykézlábra ereszkedett, és szinte minden szabad területet végigtapogatott. Nem találta.

Most már komolyan megrémült.

– Még ma fel kell darabolnom a hullákat – döntött – nem várhatok vele.

Gyorsan odavetett a disznóknak egy kis ennivalót, és begyűjtött a vaskályhába. Feltett egy nagy fazék vizet a tetejére melegedni.

***

Zsiga bement a kocsmába, és tíz üveg szódavizet vásárolt. Míg a kocsmáros kihozta a raktárból a ládát, addig szétnézett. A falon öt – kimondottan csinos – nőnek az arcképe nézett rá egy plakátról.

– Hát ezek?

– Ma hozták. Eltűntek, és keresik. Jutalmat is tűztek ki. Ott a telefonszám is, hogy hol lehet jelentkezni, ha valaki valamit tudna róluk.

Zsiga nem szólt egy szót sem.

– Majd lesz téma estére! – folytatta a kocsmáros, de a férfi erre sem válaszolt, mire amaz gyanúsán nézett rá. Zsiga kifizette a szódát, és a hátsó csomagtartóra szerelt ládába rakta az üvegeket. Közben állandóan járt az agya.

***

Bandi beindította a fűrészgépet, és kicibálta a legalsó csontra fagyott hullát a hűtőből.

Majd lefagyott a keze.

Alárakta a fűrészgépnek, és megpróbálta felszeletelni, hogy a fazékba felmelegítse a malacoknak.

A csontszilánkok röpködtek, és elő kellett vennie az ilyenkor használatos szemüvegét.

Zsiga éppen hazaért.

Kutyája Zorka, megint panaszosan vonított.

Leoldta róla a láncot, de ráparancsolt, hogy maradjon.

Hallotta a fűrész hangját, és úgy gondolta, hogy dolgozik a szomszédja.

Nem értette a kutyáját.

***

Csimpi egész idő alatt a fán kuksolt, és leskelődött az ablak nyílásán. Aztán lemászott a fáról.

Bandit lefoglalta a csonttá fagyott test fűrészélése, és nem vette észre, hogy a majom beosont a műhelybe.

A majom állt egy ideig, aztán a konyakos üveggel fejbe vágta a szorgoskodó fűrészest, aki egy pillanat alatt elterült a földön.

Az állat nézte, nézte, majd a fotelhez vonszolta, és jó szorosan megkötözte.

A majom mindent ledobált a hűtőládáról, és kinyitotta a tetejét.

A kiáramló hideg párától Bandi szemüvege behomályosodott.

Lassan kezdett észhez térni, és rémülten tapasztalta, hogy szorosan összekötözte valaki, és, hogy a párás szemüvegtől nem lát.

Semmiel nem számolva, üvöltöni kezdett. Csimpi, egy darab fát dugott a szájába, és alaposan belenyomta, hogy ki ne essen. Bandi fullákoltt.

Az állat odavonszolta a fűrészgéphez, nagy nehezen felpakolta a fűrészlap elé az egyfolytában ordító ember, aki hiába kiáltott segítségért.

A szájába dugott fától alig hallatszott a hangja, és, ami hallatszott, azt is elnyomta a fűrészgép.

Csimpi nézte egy ideig, aztán meglökte az összekötözött Bandit, aki egy utolsó hörgött.

Csurgott, és spricelt a vér minden felé, amitől a majom ideges lett.

Kapkodott, fogta a fejét, és a kezébe temette az arcát.

Erre nem számított, mert a fagyott testek nem véreztek.

Először éktelenül visított, aztán kirohant a kúthoz, és hosszan mosakodott.

Aztán keresett egy darab szappant, és dörzsölgette magát.

A kora őszi időben fázott a hideg víz alatt, de addig mosakodott, addig szappanozta magát, míg érezte a vér szagát.

Majd felszaladt a fára, és ott vacogott. Végül elindult.

Kiment az utcára, és meglátta Zorkát a kerítésen belül. A kutya mintha örömmel vakkantott volna.

Csimpi, az orrához nyomta a kezét, mire a kutya megnyalta. Ezen felbátorodott. Belépett a kerítésen, és odabújt a kutyához, hogy melegítse vastag bundájával.

Lassan kezdett felszáradni, és megnyugodni.

Zorka hátravitte az istállóba, mintha gazdájának be akarta volna mutatni.

Zsiga elcsodálkozott a husky új barátján, de nem zavarta el. Úgy gondolta, ha a kutyája megkedvelte, maradjon. Ha van gazdája, úgylis keresni fogja.

***

A fűrészgép folyamatosan éjjel nappal sivített, mire Zsiga megsokallta. Beszölt a rendőrségre, hogy a szomszédjával valami nincs rendben.

Tévedett.

A szomszédjával, már minden rendben volt...

– v é g e –

Utóirat a szerzőtől

Megvallom, a krimi írását nem kedvelem. A médiában sem nézem meg, csak ha dolgom közben megfeledkezem, hogy mi zörög a dobozban, és akkor tájékozodom a sok rémségről. Aztán ha rájövök, hogy mi bosszant, úgy nyomom ki a gombot, mintha azt az adót is örökre kinyomná, amely ezzel szórakoztatja a nézőt.

De, meg kell hagyni, hogy van némi tanulsága. Az, hogy megtörténhet, és sajnos meg is történik az életben. Ám a veszélyre nem így módon kellene felhívni a figyelmet, mintha ez szórakoztató lenne.

Aztán továbbgondolva a dolgot, a régi idők meséinek is megírták a maga rémeit.

A sárkányok, gonosz boszorkák és varázslók. A régi mesékben is öltek, csak nem ilyen „látványosan” és kíméletlenül mutatták be íróik. Érdekes módon *természetesen öltek*.

Ezt a kimit azért írtam, mert egy meghirdetett pályázat alkalmával – a szokásos módon – a korrupció határozta meg a győzteseket. A pályázatot, tíz „kemény” (még most is nevezhetnék kem lesz a kiagyalójától) oldalban határozták meg. Mérgemben írtam egy könyvet. Címe: „Fárasztó temetés”, amiről azt hallottam vissza, hogy az csak „egy” darab könyv.

Ezzel a történettel bizonyítani akartam, hogy kimit írni a legkönnyebb a világon. Igaz, hogy nincs agyonbonyolítva feleslegesen, de mégis csak krimi. Bár mint fent említettem, nem szeretem ezt a műfajt művelni, mert egész életemben egy csirke nyakát sem vágtam el, és nem szórakoztatnak a rémtörténetek. Talán ezért is adtam előző könyvemnek a „bűnügyi re-

gény” műfaj meghatározást, bár mindegy, hogy nyakon vagy pofon, tartalma kriminális.

***

Ennek a történetnek azon része valós, amennyiben az ország –, de legalább a környékbeliek – emlékeznek a balástyai rémre, aki öt (vagy hat?) csodálatosan szép fiatal nőt gyilkolt meg, az ezredforduló körül.

Különböző helyeken ásta el őket, és senki nem vett észre semmit. Elképzelhető? Nehezen. Pedig megtörtént.

Élte a mindennapi „becsületes” életét, mint aki jól végezte dolgát. Úgy járt-kelt a többiek között, mint egy tisztességes ember. Nem nyomta a lelkét a rettenetes bűn, és talán nem is sajnálta egyiket sem.

Hogy miért gyilkolta meg őket?

Ki tudja? A lényeg, hogy hidegvérrel kioltotta az életüket.

Hozzátartozóik egész életükben sirathatják gyönyörű gyermekeiket.

A történet többi része hallomás, mendemonda, fantázia, ami belefér egy történetbe.

De vajon, miért ne lehetne igaz?

Bizony-bizony.

A gyilkosok itt járnak közöttünk, és mi észre sem vesszük.

Talán, mert nem akarjuk.....

AJÁNLÓ

*Piroska Baetz
Médiendesign*

<http://www.prb-webdesign.de>